45
EÖTVÖS ~ ALBUM
2015.

EÖTVÖS-ALBUM

A Nyíregyházi Főiskola

Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium

fennállásának 45. évfordulójára

2015.

Tartalom

Fények és képek a jövőnek

Ünnepi szavak a 45 éves Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium jubileumi évkönyvéhez- Prof. Dr. Jánosi Zoltán 4

Miért éppen Eötvös?

Az Eötvös Gyakorlóiskola névválasztásának motívumai- Dr. Komáromi István 5

Emlékképek 6

Kedves Eötvös Iskola! - Dr. Barabás Gyuláné 7

35 év pillanatképei - Urbán Teréz 8

Életem a testnevelés - Hargitai Józsefné 10

Egy pillanat - Kulcsár Katalin 12

Im memoriam Petróczi Lászlóné - Dobos Zoltánné 14

Egy nyugdíjas visszaemlékezései - Futaky Lászlóné (Etelka) 16

Képeslapok 17

Visszatekintés - Szigethy Eszter 18

A mi iskolánk - Dr. Szabó Géza 20

Az Eötvöstől Párizsig - Varecza Viktória 22

Eötvös-portrék 23

35 év a gyakorlóiskolában - Cseh Sándorné 24

33 év a napköziben- Bodnárné Csáki Judit 26

„Tanár az a gyerek, aki a legtovább jár iskolába." - Karafa Sándor 28

Az Eötvös a generációk iskolája - Dr. Noviczki Miklós 29

Hallgató - Dobos Dóra 30

Képkirakó 31

Miért szeretem a „Csoki suli"-t? 32

A gimnáziumi diákönkormányzat 34

Végzős búcsúzó ballagási beszéd 2015 (részlet) - Balogh Ákos 35

Az érettségi kapujában - Asztalos Dalma 35

Bereznai Gyula Matematikaverseny - Róka Sándorné 36

Dráma „külföldiül" - Zentai Tünde 37

Eötvös Sch - Bernáth Richárd 38

Halloween-parti az Eötvösben - Stahorszki Krisztina 39

Szalagavató - Hudák Zsanet 40

Verébavató - Subert Ildikó 41

Arcképek - köztünk élő tehetségek 42

Eredmények - Sinkáné Papp Mária 43

A vitrinszekrény - Pethő Kincső 44

Gábor Gergő 11. d - Sarka Lajos 46

Torna - Nagy József 48

A 8.e matematika tagozat - Róka Sándorné 50

Zentai Janka - Molnár Ágnes 52

Tájképek 53

Kémia a határon túl - Szórád Endre 54

Természetjárás - Nagyné Mussó Judit 56

Osztályképek 58

„A 'fényképez' szónak szerencsés szinonimája a magyar nyelvben: 'megörökít'. Érzékelteti a múló idő megragadásának, a tünékeny világ megőrzésének szándékát. Idő és fényképezés elválaszthatatlanok. Az exponálás egy pillanatot búcsúztat: a jelenből a gombnyomás pillanatában múlt lesz. A képen annak lenyomatát őrizzük- ami volt."

Kornis Péter

Fények és képek a jövőnek

Ünnepi szavak a 45 éves Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium jubileumi évkönyvéhez

45 év az ember életében erős felnőttkort jelent, az ereje teljében lévő személyiség hitét, cselekvőképességét sugározza. Ez a párhuzam minden ízében igaz a 45 éves Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnáziumra, régebbi nevén a BGYTKF 1. számú Gyakorló Általános Iskolájára, becenevén az "1-es gyakszira", illetve a "Csokisulira". Méghozzá mindkét geográfiai helyén, az elsőn, amely a régi Tanárképző Főiskola eleven testében helyezkedett el, és a mostani, az Ungvár sétányi, a művészi domborművel ellátott, s valóban csoki színű jósavárosi épületében is. A küldetés magas foka emelte ki évtizedek alatt ezt az iskolát a csupán néhány száz fiatalt oktató általános iskolából a csaknem minden szakán – általános és középiskolai vonatkozásban is – főiskolai hallgatókat fölrepítő gyakorló intézménnyé. S ma már több mint 1400 tanulót vonzó sikeres iskolává. Amely tanári karának, tanulóinak, a gyakorlati munkán ott lévő főiskolai hallgatóinak és szülői munkaközösségének eredményei révén számos elismerést nyert el az elmúlt évtizedekben. S akkor még nem szóltam az országos hírű erdei iskolájáról, az innen kikerült tanulók egyetemi helytállásáról, mérnökökről, jogászokról, orvosokról, szakmunkásokról, s a tanárképzésben kialakított több évtizedes tapasztalatok országos jelentőségéről.

Személyesen is igen büszke vagyok rá, hogy négy éven keresztül, 1982 és 1986 között ennek az iskolának a tantestületében dolgozhattam. Ennek az iskolának a tanulóit taníthattam, s itt ismertettem meg a tanítás mindennapi gyakorlatával főiskolai hallgatók tucatjait. Vezethettem az iskola Irodalmi Színpadát, egyáltalán, benne élhettem az iskola teljes emberi-szakmai közösségében. Egész további életutamon meghatározó volt, amit ebben az iskolában a munkatársaktól, a diákoktól és a szülőktől tanulhattam – szakmában, tudásban, emberségben.

S íme, ha emlékezni akarok, akarunk, már fel sem kell majd belülről, fejből idézni az emlékképeket! Hiszen itt vannak ebben a könyvben. Arcok, alakok, események, mosolyok, erőfeszítések, utazások, rendezvények sokasága, ahogyan az időben egymásra sorakozva építették az Eötvös nagy, közös arcát, történetét. Amibe visszalapozva már nemcsak önmagunkra találhatunk rá, hanem arra a nagy, közös erőre, boldogságra is, ami az Eötvöst Eötvössé tette, és teszi. Ezért lenne a legjobb ezt az albumot sohasem egyedül, magányosan forgatni, hanem közösen lapozni, nézegetni. S együtt figyelni, ahogyan a kép fölrántja, magához öleli az időből az egykori történetet, ahogy megszólal bennünk – az akkori és a mostani "többiekhez" is szólva – a hang: "Emlékszel?" "Hát azt tudod-e még?" "És akkor az úgy volt…" S a töredékekből, a mozaikokból így épülhet ismét a könyvet forgatókban újjá az idő. Az Eötvös-szellemiség egykori ideje, az összefogásé, az egymásért és az iskoláért kivirágzó akaratoké, amelyeken biztos módon épülhet fel a jövő is: az elkövetkező negyvenöt, kilencven és száz év!

Lapozzuk hát fel most közösen ezt a könyvet, és emlékezzünk, ünnepeljünk!

Hajrá, "Csokisuli"! Boldog születésnapot és sikeres jövőt kívánva

Szeretettel: Prof. dr. Jánosi Zoltán

A Nyíregyházi Főiskola rektora, de még inkább: a Csokisuli egykori tanára

Miért éppen Eötvös?

Az Eötvös Gyakorlóiskola névválasztásának motívumai

Iskolánk hivatalos, az Alapító okiratában rögzített neve Nyíregyházi Egyetem Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium, míg rövidített elnevezéseként ugyanebben a dokumentumban az Eötvös Gyakorlóiskola szerepel. Régebben az 1-es Gyakorló vagy 1-es Gyakszi elnevezés volt használatos, amely az iskola korábbi hivatalos nevéből, a „Bessenyei György Tanárképző Főiskola 1. Számú Gyakorló Általános Iskola" névből származott. Van azonban egy, az iskolánkat ugyan nem hivatalos, de mindenki által ismert és használt neve, mégpedig a Csokisuli elnevezés, melyet az 1980-ban átadott iskola csokoládé színűre festett falairól kapta. Jól illusztrálja a diákoknak az eredeti színhez való ragaszkodását az, hogy amikor felmerült az iskolaépület külső tatarozása, mindig megfogalmazódott az az óhaj, hogy maradjon meg a klasszikus vagy ahhoz hasonló csokoládészín.

Egy iskola hivatalos elnevezése nagy és komoly dolog, hiszen az elnevezés több mindent magába foglalhat: identitáskeresést, ars poeticát, hagyományőrzést, tiszteletet, gondolkodás- és szemléletmódot. Ezért hát egy iskolai névválasztás és névhasználat felelősségteljes és nehéz feladat is egyben.

Az 1. Sz. Gyakorlóiskola régi nevének megváltoztatása akkor (a 90-es évek elején) került napirendre, amikor az iskolánk iskolaszerkezetet is módosított. Az intézmény a korábbi általános iskolai képzési formát megtartva nyolcosztályos (majd később öt- és négy-évfolyamos) gimnáziumi képzési formával bővítette oktatatási-nevelési profilját úgy, hogy emellett megtartotta sajátos gyakorlóiskolai jellegét is. Az intézmény akkori vezetője és pedagógusai olyan kiemelkedő személy nevét választották, kinek munkássága összeforrott a köznevelléssel, közoktatással, a pedagógusképzéssel és ezzel együtt természetesen a gyakorlóiskolai képzéssel is. Ennek a sajátos jellegnek és arculatnak a kifejezéseként iskolánk 1993. szeptember 1-től a reformkor kiemelkedő írójának és közéleti személyiségének, Eötvös Józsefnek a nevét vette fel, és viseli mind a mai napig nagyon büszkén. Eötvös Józsefet az 1848-ban megalakult az első magyar felelős minisztériumban a vallás- és közoktatási tárca vezetésével bízták meg, majd az 1867-es kiegyezés után ugyancsak vallás és közoktatási miniszterként szilárd elhatározása volt, hogy befejezi a magyar közoktatás polgári átalakítását, azt a folyamatot, amely 1848-ben elkezdődött. Az ő nevéhez fűződik Magyarország első népoktatási törvényének megalkotása, mely kiemelkedő jelentőségű törvény a magyar népoktatás történetében. (A maga nemében Európa több más országát is megelőzte.)

Intézményünk, a Nyíregyházi Egyetem Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium szerepe kettős: egyrészt általános iskola és gimnázium, másrészt a tanító- és a tanárjelöltek gyakorlati képzési színtereként gyakorlóiskola is. Úgy gondoljuk, hogy tisztelettel és méltán viseli névadójának, Eötvös Józsefnek a nevét. S mint ahogyan az a fentiekben már megfogalmaztuk, a névválasztás egyfajta gondolkodás- és szemléletmódot, ars poétikát tükröz. Így kapcsoljuk össze Eötvös József nevét, munkásságát a mi iskolánk életével és tevékenységével. „Eötvös József 1868-ban rendelte el, hogy a felállítandó tanítóképzők mellett a tanítójelöltek gyakorlati felkészítését szolgáló „mintaiskolák is szerveztessenek". Olyan intézménytípus kialakítása és fejlesztésének gondolata fogalmazódott meg, ahol a leendő tanítókat, tanárokat készítik majd fel az oktatás-nevelés mindennapjaira, olyan minták nyújtásával, melyek a legnehezebb körülmények közé kerülő pedagógusnak is kapaszkodót jelenthetnek. A mintaiskolával - gyakorlóiskolával - szemben ezért követelmény, hogy minden téren a legjobbnak kell lennie. A tanárok, a körülmények, a felszerelés tekintetében."

Ennek tudatában és szellemében végeztük munkánkat az elmúlt 45 évben, s ehhez méltóképpen szeretnék dolgozni az elkövetkezendő évtizedekben is.

Dr. Komáromi István
igazgató

Emlékképek

„A fotók azt mondják: boldog voltál,
s el akartad kapni ezt a pillanatot.”

Werner Hoffman

Kedves Eötvös Iskola!

Negyvenöt évesen az ember életének egyik legszebb korszakát éli. Egy iskolánál azonban más az időszámítás. Évek során sok-sok minden rakódik rá, így lesz majd patinás, olyan hely, ahová szívesen jönnek a gyerekek, és szeretik a szülők, a pedagógusok is. Úgy érzem, iskolánk ezen az úton halad.

Intézményünknek azonban volt egy elődje, amely már magasabb kort is megért. Ez a Tanítóképző Intézet Gyakorlóiskolája volt a Búza utcán. Itt kezdhettem 1962-ben tanítói munkámat nagy lelkesedéssel, de kevés gyakorlati ismerettel. Szép évek voltak, családias környezetben (csak alsós osztályokkal), egykori tanáraim támogató segítségével. 1970-ben azonban főiskola épült, szerveződött Nyíregyházán. Ez más gyakorlóiskolai szerkezetet igényelt: két gyakorlóiskola alakult. Az egyes számú a főiskola épületében kapott helyet; itt folytattam munkámat egy új első osztállyal. Eleinte még falépcsőn jártunk be az udvarról az épületbe, és gyakran főztünk teát a kicsiknek azért, hogy a csésze oldala melegítse fázós ujjaikat írásóra alatt. A gyermekek számára a közeli erdő a szabadidő eltöltéséhez csodálatos lehetőségeket adott.

A gyakorlóiskolai munka ebben az időben nagyon intenzív volt. Szakvezetőként igen sok hallgatóval kellett foglalkozni, akik nagyon lelkesek voltak. Szívesen jöttek szabadidejükben is a gyakorlóba. Nem hagyhatom szó nélkül a segítőkész kollégákat sem. A napköziben sok-sok évig megbízható párom volt Adriányi Lászlóné. Munkáját dicséri, hogy a gyerekek füzetei, házi feladatai mindig ellenőrzöttek, javítottak voltak. Szakvezető kollégáimmal és a tanítóképző szakmai tanáraival szoros munkakapcsolatot alakítottunk ki. Igen sok bemutató tanítást tartottunk a hallgatóknak, de a megye bármely területéről érkezett kollégáknak is. Részt vettem az akkor folyó, országos környezetismereti kísérleti munkában is.

Az élet azonban 1980-ban újabb feladatot adott: az új iskola, a mostani „Csokisuli” épült fel. A nyár egy része költözéssel telt, elfoglaltuk új otthonunkat. Itt is első osztállyal kezdtem. Sok gond, feladat várt ránk. Ekkor Dr. Figula Györgyné vezetésével szerveződött a tantestület. Számos új tanár, új helyzet alakította mindennapi munkánkat; a hallgatók a főiskoláról jártak ki, így másként szerveződött a gyakorlati képzés. Ebben az időben már olyan kollégák is érkeztek, akik korábban hallgatóként végezték el a főiskolát. Sok nehéz feladatot kellett megoldani, ennek ellenére rengeteg kellemes emlék fűződik az ott eltöltött 16 évhez. Olyan hallgatók tanítóvá válásában vehettem részt, akik ma már az iskola elismert tagjai. Sok nevet elfelejtettem már, de a maiak közül szívesen emlékszem volt napközis párjaimra: Dobos Zoltánnéra, Kovácsné Kiss Erzsébetre és kedves hallgatómra, Béres Máriára, akit utódomként tartok számon.

Sok sikeres, kedves tanítvány arca jelenik meg előttem a múltból. Ki közel, ki távolabb él, de mindannyiukban közös ez az iskola, amely elindította őket céljaik felé. Találkozásainkkor szeretettel emlékeznek az itt töltött évekre. A negyvenötödik évfordulón mindenkinek, akik érintettek az iskola életében – főként azoknak, akik ma is alakítják, formálják azt – kívánok sikeres, eredményes, egészségben eltöltött életet.

Dr. Barabás Gyuláné nyugdíjas 1-2. o. szakvezető

35 év pillanatképei

"...merengj a messze multba visszarívan,
melynek emléke édesen gyötör,
elmúlt korodba, mely miként a buvös
lámpának képe van is már, de nincs is,
melynek emléke sohse lehet huvös,
melynek emléke teher is, de kincs is:"
Babits Mihály

Egy óriási, képzeletbeli albumot lapozgatok, melyben 35 éves pályám megélt pillanatainak emlékképei gyűltek össze. Megállok egy-egy képnél… s emlékezem…
Látom hosszú asztalaival a régi, Sóstói úti tanári szobát, ahová fiatalon, pályakezdőként először beléptem, még 1976 őszén. Látom a későbbi, vadonatúj, csoki színű iskolát is, melybe 1980-ban átköltöztünk, és én megkaptam a 213-as tantermet. E terem falai hallgatták 31 éven keresztül a magyar és a világirodalom legnagyobbjainak gyönyörű sorait és a nehéz, de csodálatos magyar nyelv megannyi titkát. Tanúi voltak tanítványaim rácsodálkozásainak s az én örömömnek nyitott elméjük és szívük egy-egy szép megnyilvánulásakor. Ezek a falak voltak a tanúi a műelemzések ihletett pillanatainak, a felelések izgalmának, a dolgozatírások termékeny csöndjének, a tanárjelöltek szárnypróbálgatásainak, a bemutatóóráknak éppúgy, mint az óraközi szünetek nyüzsgésének, a diákcsínyeknek, az osztályfőnöki órák élénk vitáinak, a délutáni bizalmas beszélgetéseknek, az osztálybuliknak és a ballagások virágdíszei között a búcsúzásoknak és könnyeknek is…

S látom legelső osztályomat 1978 őszén az évnyitó ünnepélyen, a régi iskolaépület belső udvarán, melynek helyén ma már a Kodály terem pompázik. Egy szőke, huncut, kék szemű kisfiú virágcsokrot nyújt át nekem… Ez volt életem első, osztályfőnökként kapott virágcsokra. És mennyi-mennyi gyönyörű virág követte e szép kötelezettségem 28 esztendeje alatt! Osztályfőnökség! Aki nem tudja, mit jelent folyamatos készültségi állapotban lenni, ezer dolgot észben tartani, ezer helyen ezer adatot adminisztrálni, kirándulást szervezni, békebírónak lenni, bosszankodni és örülni, szégyenkezni és büszkeségtől szárnyalni, korholni és vigasztalni, aggódni és reménykedni, sírni és nevetni; egy kicsit pszichológusnak, idegenvezetőnek, ápolónőnek, szabadidő-szervezőnek, pótanyukának – szóval: osztályfőnöknek lenni, az nem ízleli meg igazán ennek a pályának a teljességét.

S most megjelennek előttem az osztályaim: először egy élénk, okos, vidám társaság, majd őket követik a kedves, tehetséges zenei tagozatosaim. Utánuk sorakozik egy színes, eleven közösség, a rajztagozatosaim. Végül jönnek a nyolcosztályos gimnazisták. Két osztály: az egyik az Eötvös életében is a legelső gimnazista csapat, a másik osztályfőnöki pályafutásom utolsó osztálya. Ezt a két nagyon értelmes, kedves diáktársaságot 10 éves koruktól 18 éves korukig kísérhettem végig. A legszebb lehetőségek egyikét kaptam ezzel a feladattal: végigkövetni, segíteni, megélni azt a csodálatos folyamatot, amíg egy kicsi gyermekből felnőtt lesz, nem mindennapi emberi és pedagógia élmény volt.

S megjelennek az egykori osztálykirándulások színes, mozgalmas képei. Pécstől Szegedig, Budapesttől Ópusztaszerig, Gyulától Egerig, a Mátrától a Tátráig, a Velencei-tótól a francia Rivieráig mennyi-mennyi szép helyet jártunk be, ismertünk meg gyermekeimmel! S ha felidézem a hazatérések pillanatait, még mindig érzem a jóleső megkönnyebbülést és megelégedettséget, hogy épségben, vidáman, élményekkel telve adhatom át őket a szüleiknek.

Lapozok tovább a képzeletbeli albumban, s látom volt főnökeimet és kollégáimat: 35 évem tanúit, részeseit, a társakat jóban-rosszban. Azokat is, akik már nincsenek köztünk, azokat is, akik velem együtt már nyugdíjas éveiket töltik, és azokat is, akiknek még mindig szól a csengő. S látom a magyarosok remek, összetartó, egymást szakmailag és emberileg egyaránt ösztönző, támogató, egymás örömeiben és bánatában osztozó, őszinte szívű baráti közösségét. A317-es szertárban, az asztalokon tornyosuló dolgozatfüzetek és könyvek között…

Jönnek az emlékképek egymás után: nevelőtestületi értekezletek, ünnepélyek, pedagógusnapok, szalagavatók, ballagások, érettségik, versenyek, vetélkedők, továbbképzések, erdei iskolák, karácsonyi koncertek, színházi előadások, farsangok, közös névnapok, testületi kirándulások, fogadóórák, szülői értekezletek – munkával, tartalommal, élménnyel teli sok-sok közös esemény…
Az évtizedek során természetesen nekem is meg kellett élnem, ki kellett bírnom csalódásokat, keserűséget, bosszúságot, kudarcot, kimerültséget, sőt, olykor a hiábavaló küzdelem érzését is, de lám, ezekre most, hogy emlékké váltak, már igazi belső békével gondolok…

Milyen gyorsan elrepült ez a 35 év! Időközben átrajzolódott Európa térképe, gyökeres változások történtek Magyarország életében, így az oktatási rendszerben is. De az, ami számomra ezt a hivatást meghatározta, és nemcsak utólag, de három és fél évtizeden át folyamatosan széppé tette, a körülöttünk zajló változások ellenére is, mindig ugyanaz maradt. Hiszen egész órakor mindennap megszólalt a csengő, én beléptem a terembe. Végighordoztam tekintetemet a tanítványaimon, ők elcsendesedtek, rám néztek, és elkezdődött az óra… Tanítottam… Háromnegyedkor újra megszólalt a csengő, és én azzal a hittel bocsátottam el a gyerekeket, hogy mindenki gazdagabb lett egy kicsit: ők is, én is…

Urbán Teréz

Életem a testnevelés

Több mint 40 éve, 1974 szeptemberében lettem a gyakorlóiskola testnevelője. Kezdetben két lelkes kollégámmal, Nagy Károlynéval és Gulyás Jánossal dolgoztam együtt a tanulók egészsége és sportolási lehetőségének biztosítása érdekében, nyaranta a Sportiskola sport napközijében is.

Eleinte a főiskola „kis" tornatermében és az erdőben, később az időközben (a mi segítségünkkel is) felépült atlétikapályáján tartottuk a foglalkozásokat. Az alsó tagozatos fiúknak tornaedzéseket vezettem, és két év munka eredményeként már az országos diákolimpiai döntőbe jutottunk, ahol a legjobb hat között végeztünk. Az ügyes lányokkal folyamatosan jelen voltunk a megyei döntőkön kézilabda és leány foci sportágban.

Időközben elvégeztem az atlétika edzői szakot, és az NYVSC atlétika szakosztályának gyermek korcsoportját vezettem. A csoport tagjai iskolánk tanulói voltak. A tehetséges fiú atlétákkal országos diákolimpiai 3. (négy-tusa) és 4. (súlylökés) helyezést értünk el. A leány 4x100 m-es váltó országos 3. helyen végzett csapatának tagjai serdülőkorukban aranyjelvényes atléták lettek.

1980-ban, az új iskola átadása utána a kibővült tanulói és tanári létszám lehetővé tette újabb sportágak bekapcsolódását. (NAP = Nemzeti Atlétikai Program, Mini Kosárlabda stb.) A tömegsport foglalkozásokon a labdajátékok házibajnokságai, felmérő (atlétika) versenyek mellett asztalitenisz és sakkversenyeket is szerveztem. A legjobbak a városi, megyei versenyeken indultak.

A főiskolai uszoda felépülése után heti kétszer úszásfoglalkozásokon tanítottam az iskola tanulóit. Az oktatásnál Molnár Ágnes kolléganő volt a segítőm. A jó adottsággal rendelkező tanulókat a triatlonosokhoz és az úszókhoz irányítottam. Szokol Diána 14 évesen nemzetközi versenyen (IBV = Ifj. Bajnokok Versenye) két számban is 3. helyezést ért el. Ebben az évben is indul a Seniorok nemzetközi versenyén! Kulcsár Katalinnal és Komáromi Istvánnal megalapítottuk a Diák Sportkört, a mai Diák Egyesület elődjét. Lelkes munkájuk lehetőséget biztosított tanulóink számára az országjáró kerékpártúrákra, majd külföldi kirándulásokra is (Lengyelország, Finnország, Németország, Ausztria). Kerékpárokat, sátrakat, „kulcsosházat", tiszalöki telket is vettünk. Sífelszerelések vásárlásával lehetőségünk lett a sí tábort szervező kollégák (Moravecz Marianna, Vas György) munkájának segítésére is.

Tanulóinkkal aktívan részt vettünk sportbemutatókon, versenyek lebonyolításában, pl. az Országos Diákolimpián. Szombatonként, a családi sport délelőttökön a szülők is bekapcsolódtak a játékos programokba. Emlékezetesek számomra a tantestületi („munkahelyi testnevelés") vidám foglalkozások. Örömmel látom az uszodában a segítségemmel úszni megtanuló kollégáimat ma is! A tanítványaim közül három lány testnevelő tanár lett. Ők már általános iskolás korukban is segítették munkámat. Örömmel dolgoztam együtt azokkal a kollégáimmal, akik előzőleg főiskolai hallgatóim voltak (pl. Nagy József, Majláth Orsolya).

A nyugdíjazásom után sem szakadtam el a sporttól. Torna- és atlétikai versenyeken versenybíróként tevékenykedem városi, megyei, országos és nemzetközi versenyeken (Ifjúsági, Felnőtt Európa Bajnokság, Ifjúsági Világbajnokság, Veterán Európa Bajnokság). Nyugdíjba vonulásom után is folyamatosan részt vettem a Testnevelők Országos Konferenciáin, Edzők Országos Konferenciáin, sőt sokáig rendszeresen kaptam meghívást a Sporttudományi Társulat üléseire is.

A különböző versenyeken rendszeresen találkozom volt főiskolai hallgatóimmal, akikkel együtt örülök az eredményeiknek. Örömmel látom viszont volt tanítványaimat

utcai futóversenyeken, tömegsport rendezvényeken. Ilyenkor úgy érzem, érdemes volt velük dolgozni, elértem a célomat: sikerült megszerettetni a mozgást, és ma is aktívan élik felnőtt életüket, mozognak egészségükért. A volt tanítványok és a jelenlegi tanulók, tanárok eredményeit ma is figyelemmel kísérem, és együtt örülök velük (pl. Ugyan Anita bravúrjának a Himalája tetején, a tornászok kiváló eredményeinek).

Szeretettel gondolok vissza az iskolában eltöltött éveimre, a közös tantestületi kirándulásokra, a tanári farsangok jó hangulatára, a kollégák segítőkész munkájára. A testnevelés munkaközösséggel a mai napig jó kapcsolatot ápolok. Minden aktívan dolgozó kollégámnak kívánom, legyen munkájukhoz erejük, kitartásuk, és olyan sok örömöt éljenek meg eredményeikben és tanítványaik szeretetében, mint én.

Hargitai Józsefné (Ibolya néni) testnevelő

Egy pillanat

1972 nyarának végén komoly döntést kellett hoznom pár nap alatt. Épp egy éve volt, hogy általános iskolai matematika-kémia tanári diplomát kaptam a Bessenyei György Tanárképző Főiskolán, és elkezdtem pedagógusi munkámat Derecskén. Tele voltam lelkesedéssel, mindent, aminek csíráit elültették bennem az alma materben, alkalmazni, az adott új helyzetekhez igazítani, csiszolni, fejlesztgetni próbáltam tanórákon és iskolán kívül is. A tantestület pedig – minden pályakezdőnek ilyet kívánok! – számított rám, bízott bennem, segített. Megerősödött fejemben a gondolat: jó helyen vagyok! Ekkor keresett fel Bora néni (Sárdi Béláné), a kémia tanszék vezetője és Vera néni (Figula Györgyné) az I. sz. Gyakorló Iskola igazgatója azzal a kéréssel, hogy vállaljam el a megüresedett kémia szakvezető tanári állást.

A gyakorlóiskola a pedagógusképzés, a tanárrá válás talán legfontosabb színtere, fellegvára volt. Egy éve még magam is itt tanultam a mesterség alapjait. Nem csoda hát, hogy óriási megtiszteltetésnek éreztem a felajánlott állást, vonzott a szakmai lehetőségek szélesebb köre is. Ott volt azonban a másik oldal: mindössze ennyi gyakorlat után tudok-e szakvezetőként annyit adni a tanárjelölteknek, amennyit szeretnék, amennyit magam is kaptam, amire mint stabil alapra építkezhetnek majd… A döntést meghoztam: 1972 szeptemberében a gyakorlóiskolában kezdtem dolgozni. Negyvenhárom év telt el azóta! Így, kimondva, leírva iszonyúan soknak tűnik ez az idő. Ha arra gondolok, hogy főiskolai hallgatóként itt töltöttem a tanítási gyakorlatokat, akkor fennállása óta végig jelen voltam az I. sz. gyakorló, a mai Eötvös Gyakorló életében. Saját életemnek több mint 65%-a itt telt el. Részei vagyunk egymás történetének, úgy érzem, nagyon sokat adtunk egymásnak, és nagyon sokat kaptunk egymástól. Mennyi minden történt közben bennem, az iskolában, az országban, a világban! Felnőttek első tanítványaim gyerekeinek a gyerekei is! Az iskola épülete, a tanulók és tanárok létszáma, az iskola nyújtotta képzési formák rendszere kibővült. A technika, az informatika eszközei egyre nagyobb mértékben lettek a mindennapi munka segítői. Emlékszem, épp záró tanításomra készültem, amikor az első írásvetítőt beüzemelték szakvezetőim, s ma a termekben számítógép, internet, interaktív tábla működik, az adminisztráció a digitális naplóban történik… Bizony nekünk, akik nem így szocializálódtunk, igencsak igyekeznünk kell, hogy lépést tartsunk vele! A korral, a társadalmi elvárásokkal együtt megváltoztak a munkánkat, feladatainkat megszabó törvények, rendelkezések, dokumentumok, és bizony változtak tanítványaink is. Átélve azonban nem tűnt hosszúnak ez az idő! Úgy suhant el, mint egy pillanat! Egy mozgalmas, színes, szép pillanat, maga után hagyva sok-sok élményt, emlékeket.

Abban, hogy így érezhettem magam, sok tényező játszott fontos szerepet. Talán az egyik legfontosabb az, hogy ebben az iskolában mindvégig teljes szakmai, módszertani bizalmat, szabadságot, önállóságot kaphattam. Tanulhattam, részt vehettem tantervi, tantárgy pedagógiai kísérletekben, kémiatanári konferenciákon, országos kémiaversenyeken, megismerhettem mások sikereit, problémáit, s ezek segítettek helyén kezelni az enyéimet… Szerettem azt a sajátos világot, ami a gyakorlóiskola jellemzője: a tanítást és a tanítás tanítását, miközben magam is nagyon sokat tanultam tanítványaimtól és jövendőbeli tanártársaimtól.

Az az új szerkezet, ami a nyolcosztályos gimnáziumi képzés beindulásával teremtődött, különösen kedves volt nekem. Milyen lelkesen tervezgettük létrejöttét, milyen odaadással munkálkodtunk azon, hogy gyökeret eresszen nálunk, hogy a város neves gimnáziumai mellett jelentős tényezővé váljon idővel, és hogy kialakuljanak az új hagyományok! Az osztályfőnöki teendők külön színfoltokat jelentettek. Rengeteg feladat, gyakran sziszifuszinak látszó munka, de nélküle gyökértelen egy pedagógus az iskolában. Szegényebb lennék, ha nem éltem volna át azokat a gyötrelmeket, örömöket, amikhez általuk jutottam. A valamiért keményen dolgozó diákok nagy tisztelője vagyok

azóta is. Azok, akik kémiából szerették volna ezt tenni, mindig számíthattak időmre, tudásomra, segítségemre, a sport, a művészetek vagy más szaktárgyak magas szintű művelői pedig őszinte érdeklődésemre.

Magánéletemben és pedagógusi tevékenységemben egyaránt kiemelkedően fontos helyet kaptak a kirándulások, túrák, táborok, szaktáborok. Különösen kedvesek voltak nekem a nagy nomád sátortáborok, az egész országot bejáró kerékpáros vándortáborok. Életre szóló élménnyel gazdagodtunk a szlovák, lengyel, vagy a finnországi kerékpártúrákon éppúgy, mint Zentán, a Kárpát-medencei kémia tehetséggondozó táborokban. Boldogkőváraljai „kulcsosházunkat" pedig ma is a sajátomnak érzem….

A munkában és táborozásokban is egymásra találtunk munkakörtől, szaktárgytól, életkortól függetlenül azokkal, akikkel öröm volt együtt alkotni! Ez nagy kincs, nagy-nagy érték volt abban a testületben.

Kedves Iskolám! Tudásra szomjas diákokat, tettre kész, boldog tanárokat kívánok Neked a következő évtizedekre! Légy mindig nyitott, legyen benned nyüzsgő élet! Nyüzsgés, amit a biztonság, a nyugalom, a sokszínűség, az alkotó munka okoz!

Kulcsár Katalin

Im memoriam Petróczi Lászlóné

Szomorú kötelességemnek teszek eleget, amikor nemrég elhunyt kolléganőnkről emlékezem meg.

Petróczi Lászlóné Kundrák Zsuzsanna 1982-ben szerzett általános iskolai tanítói oklevelet. 1983-tól kezdett el dolgozni napközis nevelőként a Bessenyei György Tanárképző Főiskola 1. Számú Gyakorló Általános Iskolájában. 1987-ben magyar nyelv és irodalom szakos általános iskolai tanári oklevelet szerzett a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán. 2009-ben magyar nyelv és irodalomból egyetemi oklevelet kapott, majd szakvizsgát tett.

1990-től osztályfőnökként tevékenykedett, magyar nyelv és irodalmat tanított 3-4. osztályban és az általános iskola felső tagozatán. Több éven keresztül gondozta intézményünkben a nyelvi, irodalmi kommunikációs programot.

Petróczi Lászlóné munkájával egész életen át ható példát adott a diákjainak és a fiatalabb kollégáinak egyaránt. Tevékenysége, személyisége olyan értékmintát mutatott, amely minden időben igaz és hiteles volt. Oktató tevékenységének eredményességét szaktudása, pedagógiai kulturáltsága mellett kiváló pedagógus egyénisége is meghatározta. Precíz, pontos, következetes tanár volt, aki minden rábízott gyermekre egyforma odaadással figyelt. Az osztályfőnöki tevékenységében a gyermekek iránti szeretet és gondoskodás kellő szigorúsággal és következetességgel párosult. Szeretett tanítani, szerette az iskolai miliőt, szerette a kollégáit. Kapcsolataiban igényes volt. Igazságszeretete az arra érzékeny kollégák szemében tiszteletet ébresztett. Örömmel segített, ha lehetősége nyílt rá. Több éven keresztül vett részt a főiskolai hallgatók gyakorlati képzésében. A hallgatókat hivatástudatra, szakmai ismereteik alkalmazni tudására, emberré, pedagógussá nevelte. A hallgatók közötti rendkívül népszerűségét pontos munkájának és humanitásának köszönhette. Áldozatos munkájáért nemcsak a tanítványok soha nem halványuló ragaszkodása és hűsége volt a jutalma, hanem a kollégák tisztelete is.

Vannak sebek, amelyek nem gyógyulnak be. Vannak emberek, akik elmentek tőlünk, de szellemiségükben örökre velünk maradnak. Éreznünk, tudnunk kell, hogy az embereket nem csak a szó, esetleg az eskü és az ígéret köti egymáshoz, de még az érzelmek, a rokonszenv sem dönti el az igazi kapcsolatot. Van valami más, valamilyen keményebb és szigorúbb törvény, amely megszabja, hogy ennek vagy annak az embernek, embercsoportnak élete során köze van a másikhoz.

Egy intézmény életében 31 év viszonylag hosszú idő. Egy ember életében 31 év meghatározó. Az iskola és a benne tanító tanár ennyi idő alatt kölcsönösen egymás részeivé válnak. Összenőnek, elválaszthatatlanok. Nem gondoltuk, hogy a mi korosztályunkból ő megy el először, hiszen annyi terve volt a jövőre nézve, és ott voltak, ott vannak még a lányai, akiket szeretett volna útra bocsátani, mellettük lenni, végigkísérni, segíteni őket életük fontos döntéseiben, részese lenni örömeiknek, bánataiknak. Sajnos ez nem adatott meg neki.

Zsuzsa mérhetetlenül tisztelte az életet. Talán ezért tudott örülni olyan őszintén a mások gyerekeinek is. Mit mondhat, mit érezhet egy ember, amikor meghal egy kollégája, akivel közel 30 évig együtt dolgozott? Fájdalmat, megrendülést és ürességet érez,…és egy kérdést fogalmaz meg, mely ilyenkor ott van mindannyiunk lelkében: - Ennyi az élet? És egy örök érvényű, bölcs intést: - Becsüljünk meg minden napot!

Amikor meghalunk, az marad utánunk, amilyen hatással mások életére voltunk. A vele töltött idő még elevenen él bennünk. Hálásak lehetünk a sorsnak, hogy ismerhettük, együtt dolgozhattunk vele. Zsuzsa örökséget hagyott ránk. A kapott örökségünk azonban nem anyagi, hanem szellemi eredetű: a helyes értékrend, a tisztelet,az igazságosság, a segítőkészség és az alázat a munka iránt. Gondoljunk ezekre a mindennapi munkánk során! Emlékezzünk Zsuzsára kegyelettel! Ne felejtsük el, hogy volt egy kolléganőnk, aki nagyon szerette ezt az iskolát, és nagyon sokat tett érte.

Dobos Zoltánné

Egy nyugdíjas visszaemlékezései

A 44 év aktív tanítási időmből közel 30 évet a Gyakorlóban töltöttem. A „csak a szépre emlékezem” azt jelenti, hogy voltak nehéz időszakok is, de az utolsó percig szerettem tanítani, nem fárasztott a munka, a mindig megújuló feladatok sora. Mindhárom igazgató - Figuláné Vera, Oroszváriné Mónika és Komáromi István - az iskola érdekében dolgozott/ dolgozik, és ez a tantestületre is jótékonyan hatott és hat ma is.

A színvonalas oktatás, hallgatóképzés mellett mindig törekedtünk arra, hogy a szakkörök és versenyek vigyék el a hírünket a városon, megyén belül és kívül is. Saját versenyünk, a Bereznai matematikaverseny már az első alkalommal sikeres volt; néhány évig még az ország más gyakorlóiskoláiból is érkeztek versenyzők (Szeged, Eger, Szombathely). Munkaközösség-vezetőként - bár sok munkával járt - szívesen dolgoztam a nagyobb létszámú versenyek eredményes lebonyolítása érdekében. Ugyanakkor nagy örömmel figyeltem, hogy a többi tantárgyhoz kötődő vetélkedők is szép sikereket hoztak, pl. a szavalók, vagy a biológusok, az erdei iskola, a rajz, az énekkar, a földrajz, a testnevelés képviselői. Diákjaink minden alkalommal jó eredménnyel szerepeltek és szerepelnek ma is mindenféle megmérettetésen.

Szinte minden évben osztályfőnökként is tevékenykedtem. A szülőkkel sikerült jó kapcsolatot kialakítanom. A szociális érzékenységű szeretetért sok hasonló visszajelzést kaptam gyerekektől, szülőktől egyaránt. A kirándulások szervezése néha egy kis gondot jelentett, de közös akarattal ezt is megoldottuk. A beiskolázással járó túlzott adminisztráció fárasztott egy kicsit, de a többnyire kedvező felvételi arány mindezt feledtette.

A tanári kar tagjaival is jó kapcsolatom volt, bár baráti viszony természetesen nem alakulhatott ki minden kollégával. Egy-egy tantestületi vagy munkaközösségi kirándulás azonban még jobban összekovácsolt bennünket. A városi továbbképzéseken olykor szakmai előadást, felkészítést is tartottam. Egyszer Erdélyben is jártunk Sille Zoltán igazgatóhelyettessel, ott is előadás megtartására kaptunk megbízást. Szakvezetőként is szerettem tevékenykedni, és igyekeztem lelkiismeretesen végezni a munkámat. Örülök, hogy megkaphattam a vezető tanári címet, és büszke vagyok a városi elismerésre, a Bereznai-díjra is.

Sok-sok jelentéktelennek tűnő esemény jut még az eszembe, de rájövök, hogy ezek is csak azt erősítik meg bennem: jó volt tanítani! Amikor fiatalon, 1963-ban elkezdtem a pályát, soha nem kívántam magamnak más foglalkozást. A 44 évből a legtöbbet ebben az iskolában töltöttem - és ezt köszönöm az Eötvös Gyakorló tantestületének is!

Az aktív kollégáknak további jó munkát kívánok!

Futaky Lászlóné (Etelka)

Képeslapok

„A postás minden nap hoz levelet, Távolból érkeznek üdvözletek"

Visszatekintés

Egykor én is a nyíregyházi Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium diákja voltam, ahol rajz szakon tanultam, és alapvetően ez határozta meg a szakmai irányultságomat. Az iskola elvégzése után a Művészeti Középiskolában és Kollégiumban folytattam tanulmányaimat, grafika szakon. Itt ötödév végén szereztem képgrafikus/ alkalmazott grafikusi OKJ-s bizonyítványt.

Felsőfokú tanulmányaimat Elektronikus ábrázolás szakon Egerben, az Eszterházy Károly Főiskolán végeztem. Főiskolás éveim legszebb emléke az, amikor 2011 februárjában Erasmus-ösztöndíjjal kimentem Törökországba, Trabzonba. Fél évig tanultam kint, és ez alatt az idő alatt olyan élményeket szereztem, melyek a mai napig meghatározóak számomra. Azelőtt például soha nem gondoltam volna, hogy kimenjek tanulni külföldre, most meg azt nehéz elképzelni, hogy otthon, Magyarországon maradjak. Teljesen megváltozott az élethez való hozzáállásom és a látásmódom. A kint töltött idő alatt sokkal önállóbb, nyitottabb és még közvetlenebb lettem, mint amilyen azelőtt voltam. Igazából mindenkinek azt tanácsolom, hogy aki teheti, menjen külföldre tanulni, mert olyan plusszal lesz gazdagabb, amit soha senki nem vehet el tőle. Rengeteget utaztunk, jártam többek között Grúziában, Cirpuson, és fél hónapot Iránban is eltöltöttem. Az ott megszerzett élmények inspirálnak még a mai napig is. Ez szakmai téren is megmutatkozik, hiszen 2013-ban több kiállításon is szerepeltek azok a munkáim, melyek elkészítésénél az Iránban megszerezett élményeim szolgáltak ihletforrásként.

Visszatérve egykori tanulmányaimra, már általános iskolásként számos rajzversenyt, rajzpályázatot sikerült megnyernem. 2007-ben a Művészeti Középiskolában és Kollégiumban elnyertem „a szakma kiváló tanulója” díját, majd 2008-ban „az iskola kiváló tanulója” lettem, 2010-11-ben pedig a Köztársasági Ösztöndíjat sikerült megkapnom. Több nemzetközi és hazai tervezőgrafikai pályázaton veszek részt a mai napig. Ezek fontosságára egyrészt az általános iskolai rajztanárnőm, Pótor Ferencné hívta fel a figyelmem, másrészt pedig én is azt vallom, meg kell ragadni minden ilyen lehetőséget, hiszen ezáltal fejlődünk és nyerünk újabb tapasztalatokat. Első nemzetközi sikeremnek nevezhető egy ausztrál grafikai pályázaton („Positive Poster Competition”) való részvétel, ahol több mint 2700 plakát közül az én munkámat is beválogatták a TOP 30-ba, s ezeket az alkotásokat 2011 novemberében állították ki Melbourne-ben, Ausztráliában. 2012 tavaszán az ENSZ által meghirdetett grafikai pályázaton („Drop by drop Competition”) egy olyan hirdetést kellett tervezni, mellyel a vízkészlet megóvására buzdítom az embereket. Több kategóriában díjaztak, és nekem sikerült elnyernem az ifjúsági kategória díját. 2012 júliusában diplomáztam,

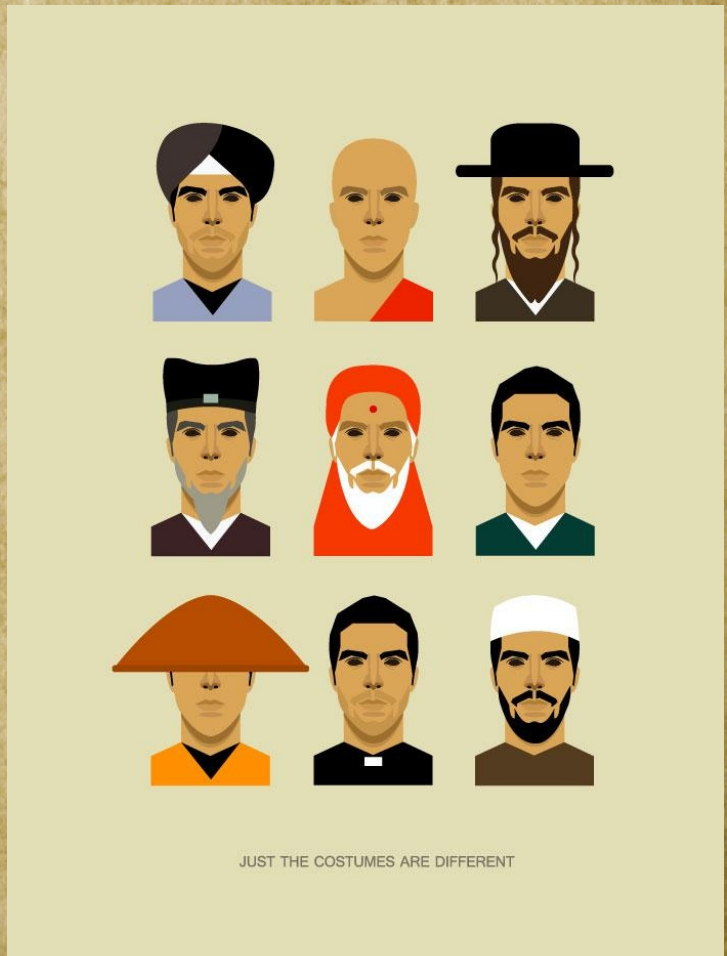

és tervezőgrafikus szakképzettséget szereztem. Ezután 2012 augusztusában Mexikóba mentem szerencsét próbálni. Először Colimában laktam, ahol elnyertem egy tervezőgrafikusi gyakornoki pozíciót egy ottani hírügynökségnél. Októberben jelentkeztem a Benetton által meghirdetett „Unemployee of the year 2012" nemzetközi projekt pályázatra, ahol bekerültem a TOP 100-ba a világ minden tájáról megpályázott 1200 projekt közül. Projektem az illegális migránsokról szólt, akik a latin-amerikai országokból Mexikón keresztül egy jobb élet reményében az Amerikai Egyesült Államokba vándorolnak. 2013 januárjában átköltöztem Mexikóvárosba, ahol az UNAM egyetem „CEPE" néven ismert, külföldiek számára fenntartott központjában tanultam spanyol nyelvet, valamint projektem megvalósításán dolgoztam, melynek végeredményeként sikerült Mexikóvárosban megnyitni az első önálló kiállításomat. Ugyanebben az évben a mexikói projektemmel megpályáztam a hazai Leopold Bloom Art Awardot, ahol beválogattak a legjobb hat közé. Ez azt jelentette, hogy 2013 szeptemberében Budapesten, a Ludwig Múzeumban állították ki az alkotásaimat.

2013 márciusában bekerültem a La Femme magazin által meghirdetett „50 tehetséges magyar fiatal" közé, melyre az Eszterházy Károly Főiskola kulturális programigazgatója nevezett be.

2013 októbere óta Párizsban élek, ahol különböző grafikai megrendeléseknek teszek eleget, és emellett megtapasztalom azt is, hogy milyen az éjszakai élet, milyen felszolgálóként és bárpultosként dolgozni. Elkezdtem franciául tanulni, és ha minden jól alakul, akkor szeptembertől akár a Sid Lee reklámügynökség gyakornokaként is dolgozhatom majd, valamint - ha lesz rá lehetőségem - mindenképpen szeretném elvégezni a tervezőgrafikusi mesterképzést; az még kérdés, hogy pontosan hol.

Egyik nagy álmom továbbra is az utazás. Még több helyen szeretnék élni, és nem csak mint turista 1-2 hetet eltölteni, hiszen úgy nem lehet megismerni egy országot. Nagyon örülök a tevezőgrafikusi végzettségemnek, hiszen ezzel a szakmával manapság már bárhol a világon tudok dolgozni (csak egy laptop a programokkal és internet szükséges hozzá). Szeretnék még többet látni a világból, még több kultúrát, embert megismerni, s a világ különböző helyein szerzett tapasztalataimat felhasználni ihletforrásként. Képeim, alkotásaim bemutatásával, kiállításával pedig új információkat szeretnék átadni át a közönségnek.

Azért, hogy idáig eljuthattam, szeretnék köszönetet mondani az általános iskolai osztályfőnökeimnek, Faggyas Jenőnének és Reszler Gábornénak, hiszen jelentősen meghatározták a szakmai pályafutásomat, és hasznos tanácsokkal láttak el a jövőmre nézve. Mindig szeretettel gondolok vissza az iskolára, amely mind emberileg, mind szakmailag segített a tanulmányaim előmenetelében.

Szigethy Eszter

A Star Wars-szal és az Abigéllel egy időben, 1978-ban kezdtem pályafutásomat az 1. sz. Gyakorlóban, majd a Top Gun és Macskafogó megjelenésekor végeztem, 1986-ban. A közben eltelt nyolc év – akárcsak osztály- ill. évfolyamtársaimban – mindenképpen életet formáló időszakként maradt meg bennem. Az átlagostól biztosan kissé könnyedebben léphettem át elsősként, de nem először az iskola kapuját. A legszebb és legjobb tanár néni kísért ugyanis az első napon – az édesanyám. Bár sok-sok gyerek „drága Margó nénije" engem nem taníthatott (belátom, ez valóban nem lett volna ideális „felállás"), de - különösen az első időben - bizony tud örülni az ember a háttérben egy biztos pontnak. Egy év múlva aztán, mikor az öcsém is a „Gyaksziba" jött, még tovább nőtt a „családi háló", így gyakran mondtuk (több értelemben is): „ez a Mi Iskolánk!" Persze, a pedagógusgyerekek nehéz sorsa is sújtott bennünket, hisz bármilyen rosszalkodás, nem megfelelő felelet rögtön eljutott a szülői fülekbe.

Lehet, hogy a mai kisiskolások már megmosolyogják az osztálykirándulás alatt történő elkószálást, vagy egy-egy meg nem tanult verset, vagy akár egy kisebb csetepatét a reggeli udvari sorakozó alatt. A mai korban már nem számítanak elég „ütősnek", de bennünk ezek máig élő, valós (szerencsére utólag is vállalható) csínyek, melyek szintén a fejlődésünk részét jelentették. Ugyanúgy, mint a tanulmányi versenyek, a sportnapok, vagy az akkori menetdalversenyek, felvonulások, osztálykirándulások, kerékpártúrák, vagy akár a papírgyűjtési akciók. Mi voltunk a Főiskola mellől átköltözők. Abban az időben jelentek meg az első számítógépek az iskolában - a HT1080Z és a Primo után a 48 Kb-os ZX Spectrum már csúcstechnológia volt. S nem lehet elfelejteni a vetélkedést, „vérre menő" hógolyócsatákat télen a két riválissal, a 9-es és 15-ös iskolákkal. (Mindig a Csoki nyert!) A sok-sok felvillanó színes emlék között szürkébbnek tűnnek a hétköznapok. De 30-40 év távlatából látszik csak igazán, milyen szerencsés gyerekek voltunk mi ott akkor! Neveket tudatosan nem említve szabad csak köszönetet mondani tanárainknak, akiknek - biz' Isten! - a mai napig, elsőtől nyolcadikig tudom a nevét. Természetesen lehetne különbséget tenni, ki volt kedvesebb, ki vasalt be rajtunk több dolgot, ki bővítette inkább látókörünket. A sok bevésett adat mellett megtanulhattunk rendszerezni, válogatni. Volt, aki csak engedett bennünket játszani – mert azt is kellett.

És igen sokan voltak a tanáraink mellett a pedagógusaink is! Manapság divatos dolog az iskolát ostorozni a nem megfelelő nevelésért. Ezzel nem érthetek egyet. A nevelést a családtól kell kapnunk, ez igenis szülői felelősség. De ezzel az alappal az iskolának kötelessége élni, a kis óvodás szintű „buksikat" csiszolni kell azért, hogy mindenki fejéből előcsillanhasson a saját kis szikrája – amivel később aztán persze magának kell sáfárkodnia. Az iskola befejezése után a Krúdy Gimnáziumban, majd az Orvosi Egyetemen is gyakran éreztem, milyen hasznos a Gyakorlóban szerzett eszme, tudás, alkalmazkodóképesség. Az iskola jellegéből adódott egy speciális szórakozási lehetőségünk is. Soha nem untuk meg, hogy egymás között - nagy viták kíséretében - leosztályozzuk a „kistanárok" óráit. Úgy éreztük, ehhez valamilyen jogosultságunk is van, hiszen mi nem kísérleti alanyai vagyunk a képzésüknek, hanem mi jelentjük a próbatételük legfontosabb összetevőjét, és így részben közreműködők is vagyunk a hallgatók pedagógussá válásában.

Sok későbbi információból, tapasztalatból már összehasonlítási alapunk is van, ha feltesszük a kérdést: miben volt más, miben különbözött a Mi Iskolánk a többitől? Ma már sokszor dehonesztálóan hangzik el a „múlt századi" jelző. Nem kell ettől idegenkedni. A Mi Iskolánk klasszikus 20. századi iskola volt. Az egyes tantárgyakból – tudományterületekből – színvonalas, szellemiségében nyitott, amely optimálisan megalapozta tudásunkat azokra a későbbi tanulmányokra, amelyek a 21. századra készítettek fel bennünket. Jó érzéssel gondolok egykori intézményemre, bár tudom, ugyanazt az iskolát már illúzió lenne a mai Gyakorlóban keresni. A tágabb és szűkebb környezet is sokat változott. Ehhez az iskolának is igazodnia kellett, és biztos vagyok benne, hogy a mai kor kihívásainak ugyanolyan jól megfelel, mint a mi időnkben.

Mi természetesen ma is a magunkénak érezzük a Gyakorlót, büszkék vagyunk arra, hogy ide járhattunk, s remélem, a fiam is olyan helyen fog tanulni, mint amilyen a Mi Iskolánk.

Dr. Szabó Géza
sebész, érsebész főorvos

Az Eötvöstől Párizsig

Kedves Ismert és Ismeretlen Olvasó!

Itt az idő, hogy szembenézzünk a ténnyel: vannak dolgok, amelyek sohasem változnak. Talán még óvodába jártam, amikor először hallottam ezt a roppant sablonos megállapítást, és már akkor elhatároztam; majd én bebizonyítom, hogy igenis minden és mindenki formálható, még ha lehetetlennek is tűnik a küldetés. Bő két évtized távlatából be kell hogy lássam, tévedtem. Ezt pedig mi sem bizonyítja jobban, mint hogy kétdiplomás újságíróként most is épp olyan bizonytalanul kezdtem hozzá a szövegíráshoz, mint kerek tizenöt évvel ezelőtt, amikor az iskolai évzáró ballagási beszédét fogalmaztam. Az azóta eltelt idő alatt célokká alakultak a papírra vetett álmok és szenvedéllyé nőttek a gyermeki gondolatok. "Tűzoltó lesze s katona! Vadakat terelő juhász!" ismételtük akkor kánonban, és izgatottan készültünk a feladatra, amelyet a felnőttek csak úgy emlegettek: a nagybetűs élet. József Attila gyermeki szavai velünk együtt cseperedtek és váltak lassacskán iranytűvé a felnőtt élethez, még ha nem is lett belőlünk vadakat terelő juhász. Kamaszként merész álmokat kergettünk és ifjonci lelkesedéssel terveztük a jövőt nem számolva a ránk váró akadályokkal és kudarcokkal, amelyekkel szembe kellett néznünk az önmegvalósítás rögös útján. A nehézségek azonban újabb lendületet adtak, így lett belőlünk a harmadik X hajnalára nemzetközi jogász, politológus, gyógyszerész, vállatigazgató, festőművész, építészmérnök vagy épp pénzügyi menedzser, és így lettem én párizsi újságíró. Óriasi tévedés lenne azonban azt gondolni, hogy felnőttkori sikereink (melyek oly nagy büszkeséggel töltik el szüleinket nap mint nap, ha rólunk esik szó) csupán a túlméretezett lelkesedés és emberfeletti kitartás eredményei.

Sorskönyvünk első lapjait gyermekkorunkban írjuk, és ezt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy az alsó tagozatos rajzóra felfedezettje ma országos hírű művész, a biológia szakkör lelkes diákja doktori címmel büszkélkedő kutató, a versmondó versenyek sztárja pedig vállalati tanácsadó. Az én sorsom is ott dőlt el, valahol a franciaórák dallamos meséi és az irodalomkönyvek varázslatos világa között félúton, Victor Hugo és Karinthy árnyékában. Megyei és országos francia nyelvi versenyek és helyesírási megmérettetések közt navigálva ábrándoztam arról, hogy a Champs Elysées butikokkal és éttermekkel csipkézett sugárútján sétálok körömcipőben és jegyzettömbbel a kezemben. Ezt a gyermekként megálmodott képet soha nem veszítettem szem elől: a gimnáziumi esszék, a Külkereskedelmi Főiskola francia szemináriumai, a Kölcsey Televízióban készített első riportjaim és a párizsi egyetemi diplomamunkám lépésről lépésre építették fel az általános iskolában elképzelt és hőn áhított világot.

A párizsi hétköznapjaim gyökerei a nyiregyházi gyermeki évekig nyúlnak vissza. Pont olyan izgalommal vetem bele magam nap mint nap a cikkírásba, mint alsó tagozatosként egy összetett mondat megszerkesztésébe; olyan kedélyesen diskurálok franciául, mint amikor az első mondókákkal ismerkedtem hatévesen és ugyanazzal a gyermeki lelkesedéssel várom a legjobb barátnőmet a Notre Dame tövében, mint tízévesen, amikor először padtársak lettünk. Asorsom ott íródott az általános iskola falai között: ott lettem a francia nyelv szerelmese, a magyar irodalom rajongója, a nyelvhelyesség nagykövete, örök barátnő és párizsi újságíró.

Felnőttként is azzal a gyermeki kívácsisággal üljük körbe évente egyszer, karácsony másodnapján az aszalt, mint ami akkor jellemzett bennünket, a kétezres év ballagó diákjait, amikor még az általános iskola padjait koptattuk. Építészként, jogászként vagy művészként érkezünk, de gyermekként távozunk: arra a pár órára felfedezők, álmodozók és valódi időutazók lehetünk, messze a hétköznapok borús világától, valahol a Jósaváros felhőtlen birodalmában.

Varecza Viktória francia-magyar nyelvű újságíró

Le Corbusier egy napon megkérdezte Lucien Hervét:
„Hogyan lett Önből fényképész?”
„Olló val. Amatőr felvételeimet addig vagdostam,
alakítgattam és vágtam újra meg, amíg sikerült mindent eltávolítanom,
ami nem volt szükséges a lényeg kifejezéséhez.”

Lucien Hervét

35 év a gyakorlóiskolában

1977-ben végeztem a Bessenyei György Tanárképző Főiskola történelem – orosz szakán, majd 3 évig egy kis faluban tanítottam.

Gyakorlóiskolai pályafutásom egyidős a „Csoki iskolával”. 1980 szeptemberétől alkalmazott a főiskola az akkor még 1. Sz. Gyakorló Általános Iskola történelem szakos szakvezető tanáraként.

A tantestületi alakuló értekezletre még a főiskola épületébe mentem, ahol először találkoztam új kollégáimmal. Testületileg átsétáltunk az új iskolaépületbe, amely – barna színe miatt – a gyerekektől hamarosan a „Csoki suli” nevet kapta. Lassan átköltöztettük a régi épületből a technikai felszereléseket, bútorokat és mindent, ami a tanév beindításához szükséges volt. Ebben nagy segítséget adott a honvédség is, főleg, amikor a történelem szaktanterem hatalmas méretű és súlyú tanári asztalát fel kellett cipelni a harmadik emeletre (még ma is ezt az asztalt használom). A kollégák eleinte sivárnak, idegennek tartották a környezetet – elhagyva a Sóstói erdő nyújtotta jó levegőt –, számomra viszont azt jelentette, hogy az akkori legmodernebb oktatástechnikával felszerelt iskolában taníthatok.

Új munkahelyem kb. 60 fős tantestülete az előzőhöz képest nekem szinte riasztó volt. Mikor ismerem meg őket? Sikerül-e beilleszkednem?

De ezek a félelmeim hamarosan eloszlottak, mert nagyon sokan nyújtottak segítő kezet felém. A történelem szakos kollégáim, Bancsi Ferencné, Puskás Simon szakmailag és emberileg is bátorítottak. A testület többi tagjától is sokat tanultam: türelmet, kitartást, szakma- és gyermekszeretet, a szülőkkel való együttműködést. Mindenkitől mást, hiszen nagy egyéniségek közösségében dolgozhattam.

Talán ideje is, hogy számvetést tegyek az eltelt 35 évről. Mivel „írtam” be a nevem az iskola történetébe? Mi az, amit sikeresnek értékelhetek?

Remélem, nem szerénytelenség, ha azt állítom magamról, hogy a szakmám egyben hivatásom is, mivel mindig arra törekedtem, hogy a lehető legjobbat nyújtsam tudásomból. Elméleti, szakmai-módszertani felkészültségemet folyamatosan bővítettem, hiszen szakvezetőként tanárjelöltekkel is foglalkoztam, akiknek egyfajta mintát kellett adnom. Történelemtanárként igyekeztem reális, teljesíthető követelményeket támasztani tanítványaimmal szemben, hogy azok ne okozzanak gyötrelmes megoldási kényszert nekik, s a tények mellett az összefüggésekre helyezni a hangsúlyt.

A gyermekekhez való viszonyomat három szóval összegezhetem: szeretet, következetesség és elfogadás. Mindig fontosnak tartottam a gyermekek teljesítményre való ösztönzését a tehetséggondozással. Sok versenyen, pályázaton indultak tanítványaim, melyeken gyakran értek el szép eredményeket. Ezek közül a legemlékezetesebbre 2012-ben került sor. Ekkor indult az első Hunyadi Járat,

amelyen az ország 17 középiskolája vett részt sikeres pályázati munka alapján, köztük én is kilenc tanítványommal. A jutalom egy hajóút volt Nándorfehérvárra (Belgrád), amit egy nagyszabású megemlékezés követett Budapesten a Várban. A közösen töltött napok nyomán egy életre szóló élménnyel gazdagodtunk, az egykori dicsőséges esemény „élő” történelemmé vált számunkra.

Hasonló érzéseket jelentett a „Vármegyefoglaló” nevű verseny, amelyet a Megyeházán szerveztek meg, és a tanítványaim megnyerték. Pályám során alapvető célomnak tekintettem a szűkebb és tágabb hazához való kötődés erősítését, főleg a tanulmányi kirándulásokkal. Ezeket úgy próbáltam szervezni, hogy a tanulók egyre bővülő ismereteket szerezzenek szülőföldjükről: Nyíregyházáról, a megyéről, Budapestről, végül a történelmi Magyarországról.

A győztes csapat és a szervezők

FOTÓ: MÚZEUM

Történelemből vetélkedtek

A győztes csapat jutalma: megyei múzeumi körséta.

NYÍREGYHÁZA. Vármegye-foglaló címmel szellemi vetélkedőt rendezett november 16-án az idén 120 éves megyeháza épületében a megyei önkormányzat és a Jósa András Múzeum.

A versenyre a megye hetedik osztályos tanulói jelentkezhettek osztályonként három-fős csapatokkal. A vetélkedőn megjelent 14 csapatot, a tanulókat elkísérő tanárokat, valamint a rendezvényt szervező múzeumpedagógusokat Seszták Oszkár, a megyei közgyűlés elnöke köszöntötte.

Ezt követően a diákok Holmár Zoltán múzeumpedagógus előadását hallgathatták meg a magyarországi vármegyerendszerről, Szabolcs vármegyéről és a megyeháza történetéről. Ezután már valóban megkezdődhetett Vincze József múzeumpedagógus vezetésével az öt fordulóból álló, izgalmas szellemi vetélkedő.

Szoros küzdelem

A Nyíregyházáról, Ibrányból, Tiszaszalkáról és Ajakról érkező diákok a program végén tárlatvezetésben is részesültek. Az ezt követő eredményhirdetésből pedig kiderült, hogy a vetélkedő szoros küzdelmet hozott: a dobogó tetejére az Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium tanulói állhattak, akik a megyei önkormányzat és a múzeum által szervezett osztálykiránduláson egynapos megyei múzeumi körsétát tehetnek ingyenes belépőkkel.

A második és harmadik helyezett csapatok osztályukkal együtt három megyei múzeumba, illetve a Jósa András Múzeumba szereztek ingyenes jegyeket.

KM

Az iskolai ünnepségek szervezése nagy nevelési lehetőséget biztosított a közösségi élet, a kezdeményezőkészség, az önbizalom fejlesztésére. Egyik legemlékezetesebb műsorunk az volt, amit a Megyeházán adtunk elő 2013-ban a nemzeti összetartozás napján.Szerettem, és még mindig szeretek tanítani. Munkám gyümölcse az, hogy legalább háromezer fiatalt segítettem hozzá, hogy megállja a helyét a középiskolában vagy felsőoktatási intézményben. Nagy öröm, ha felkeresnek régi tanítványaim: beszámolnak sikereikről, kikérik tanácsomat, megköszönik, amit az iskola vagy jómagam adtam nekik. Ilyenkor érzem igazán, hogy nem volt hiábavaló az eddigi munkám.

Cseh Sándorné

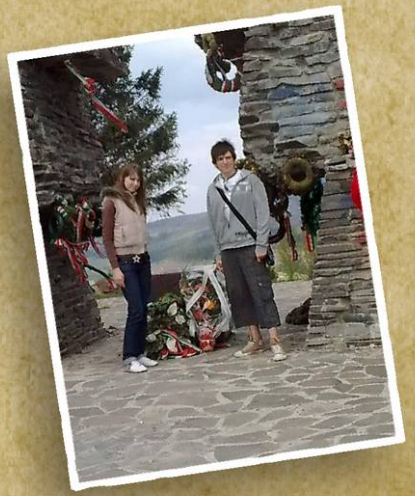

33 év a napköziben

1976-ban végeztem a Bessenyei György Tanárképző Főiskola orosz-pedagógia szakán. Örömmel és büszkén gondolok az alma materre, ahol olyan szakmai, pedagógiai és módszertani alappal indították útnak a hallgatókat, amely ma is időtálló, és predesztinált az eredményes munkavégzésre. Szeretettel emlékszem nagyhírű tanáraimra (B. Papp János bácsi, Almásy Gyurka bácsi), akik szemléletet adtak, az ismeretek összefüggéseit, egymásra épülését mutatták meg nekünk, akik nem kettős mércével mértek, akik hiteles értékmintát jelentettek számunkra.

Pályámat Újfehértón, az 1. számú Általános Iskolában kezdtem, ahol oroszt tanítottam, nyolcadikos osztályfőnök lettem, és irányítottam az iskola úttörőcsapatát. Akkor indult az országos vándortábor mozgalom. Az ott eltöltött hat év alatt hazánk sok szép táján túráztunk tanítványaimmal. A költségeket hulladékgyűjtésből fedeztük. Az így előkerült régi tárgyak, használati eszközök hatására kezdtem érdeklődni a régi paraszti életmód, hagyomány, kultúra iránt. Ez a két nagy szerelem végigkísérte eddigi életemet, rengeteg felejthetetlen élményt adott. Azóta sok-sok felnőttet és kisdiákot sikerült megfertőznöm a természetszeretetemmel és a néphagyományok iránti érdeklődéssel.

1982 augusztusában a főiskola pedagógia tanszékének ajánlásával kerültem az 1. számú Gyakorló Általános Iskolába, ahol egy napközis állást ajánlottak számomra. A pedagógia szakon szerzett sokszínq tudást így itt nagyon jól tudtam kamatoztatni. Először furcsa volt, hogy most kisiskolásokkal kell foglalkoznom, mégis jól éreztem magam ebben a munkakörben. Még most, több mint 30 év után is találok benne kihívásokat. Szerencsés embernek tartom magamat, mert a foglalkozásom egyben a hobbim is.

1991-ben lettem az alsó tagozat Diákönkormányzatának vezetője. Feladatom a tanulók érdekeinek képviselete, szabad véleménynyilvánításának biztosítása, a diákok rendszeres tájékoztatása, szabadidős programok szervezése. Mennyi program, mennyi élmény! A kollégáimmal mindig azon igyekeztünk, hogy a gyerek is, felnőtt is jól érezze magát ezeken a rendezvényeken. Szerencsére a napközis munkaközösségben mindig segítségre találtam. A lázas ötletelések, a feladatok összeállítása, a dekoráció, a kellékek beszerzése, több száz ember mozgatása, a drukk! És a végére minden a helyére kerül. Mosolygó gyerekszemek. Még be sem fejeztük a Ki-mit- tud?-ot, de a gyerek máris azt kérdezte:

- Jutka néni! Jelentkezhetünk már a következő évi versenyre?

Útban hazafelé egy kirándulásról:

- Legközelebb hová megyünk?

Az ötvenkét darab szebbnél szebb Pigotta babát melyeket az osztályok hónapokig varrtak sem fogom soha elfelejteni. Ahogy féltve csomagoljuk, s utána az önkormányzat levele: *Köszönjük! Gyönyörűek, s mindegyik jó helyre került.* A karácsonyi karitatív gyűjtőakciókkal pedig vajon hány nehéz sorsú gyereknek az életébe vittünk egy kis örömöt?...

1994-ben napközis szakvezetői megbízást kaptam. Nagyon sok főiskolai hallgatót vezettem be a napközis élet rejtelmeibe. Igyekeztem megismertetni velük a tervezési és vázlatírási technikákat, pedagógiai módszereket. Legfontosabb célom volt a már meglévő ismereteik elmélyítése, gyakorlatban való kipróbálása. A hallgatókkal mindig jó volt a kapcsolatom. Egy-egy hospitálás után általában feltettem a kérdést: ők hogyan építették volna fel a foglalkozást, mit csináltak volna másképp? Ezekből a beszélgetésekből ők is, én is sokat tanultunk.

Mindig 3. és 4. osztályos napközis csoportokban dolgozom. Törekszem a belépő új gyerektársaság minél alaposabb megismerésére azért, hogy már a kezdetekkor olyan munkaformákat alkalmazhassak, amelyek a leghatékonyabban biztosítják a tanulók személyiségének sokoldalú fejlesztését.

Nagyon fontosnak tartom a gyerekekkel való meghitt, kölcsönös tiszteleten alapuló kapcsolatot, a nevelő vezetésével történő közös tervezést, együttmunkálkodást. Ebben az alkotó kapcsolatban nem csak a gyermek, hanem a felnőtt is formálódik.

Igyekszünk olyan programokat szervezni, amelyek által megismerhetik, megkedvelhetik a különböző, igényes szabadidő eltöltési formákat, ahol feltárhatják és kipróbálhatják képességeiket, de a legfontosabbnak azt tartom, hogy jól érezzék magukat. Ebben a munkában igazán kiélhetem kreativitásomat, foglalkozhatom kedvteléseimmel (pl. túrák-kirándulások, a természet megismerése-megismertetése, játékkészítés természetes anyagok - csuhé, szalma, termések - felhasználásával, szövés-fonás-körmöcske, papírmunkák, origami, dramatikus játékok, bábozás, népi hagyományaink, énekes, eszközös népi játékok, jeles napok, stb.).

Úgy érzem, Szentgyörgyi Albert következő szavai nem csupán a gyerekek számára tanulságosak, hanem minden, hivatását szerető pedagógus is magáénak vallhatja:

„Az iskola dolga, hogy megtaníttassa velünk, hogyan kell tanulni, hogy felkeltse a tudás iránti étvágyunkat, hogy megtanítson bennünket a jól végzett munka örömére és az alkotás izgalmára, hogy megtanítson szeretni, amit csinálunk, és hogy segítsen megtalálni azt, amit szeretünk csinálni” (Szentgyörgyi A.)

Én megtaláltam e hivatásban önmagam.

Bodnárné Csáki Judit

„Tanár az a gyerek, aki a legtovább jár iskolába.” (Juhász Gyula)

A 40. jubileumi tanév fontos mérföldkő az Eötvös Gyakorló életében. Az ünnepi tanév azonban nekem is tartogat két fontos évfordulót: 15 éve történt, hogy először léptem be diákként egy számomra teljesen ismeretlen épületbe. Majd kis idő múltán -éppen öt esztendeje - már mint tanár érkeztem meg az immár jól ismert falak közé. És a költő (és szintén tanár) szavai szerint még ma is ugyanabba az iskolába járok…

Érkezésemet mind a kétszer inkább valamiféle megérzés, mint a tudatosság irányította, de visszatekintve úgy érzem, mind a két alkalommal a megfelelő helyre kerültem.

2000-ben úgy kerültem diákként a „Csokiba”, hogy az Eötvös mellett több helyet is megjelöltem a felvételi lapon, ám az akkor induló felvételi rendszer ide irányított. Eleinte nagyon szokatlan volt a sok újdonság: a város, a gimnázium, a kollégium, az ismeretlen osztálytársak és pedagógusok. De nemsokára beilleszkedtem az új, szokatlan világba, a hasonló gondokkal küszködő társaim közé. Az így összeállt csapat baráti közösséggé vált, osztályfőnökünk Edina néni pedig biztos kézzel irányított bennünket az érettségi felé vezető úton.

A mi diákéletünk sokban hasonlított azokhoz, akiket tanítok: mi is rohantunk az ebédlőbe a szünetben, rettegtünk a felelésektől, dolgozatoktól, néha egy-két csínyt is elkövettünk. De mégis, volt időnk és lehetőségünk diáknak lenni, beszélgetni, sportolni, támaszt jelentő baráti kapcsolatokat építeni, talán azért, mert a mi életünket még nem a mobiltelefon és közösségi oldalak szervezték. Az osztályból többen is a pedagógus pályát választottuk, és ebben nemcsak az egyéni ambíció, a családi indíttatás, hanem az iskolai minta, kiváló tanáraink is jelentős szerepet játszottak.

Az egyetem után megint ismeretlen világba csöppentem. Pályakezdőként igyekeztem megragadni minden lehetőséget, hogy elkezdhessem a felnőtt életem, s aggódtam is, hogy sikerül-e munkát találnom. Ekkor megint működésbe lépett az a titkos erő, amely mindannyiszor hazahúzott. Első osztálytalálkozónk kapcsán merült fel bennem a gondolat, hogy dolgozhatnék volt iskolámban is. Mikor kiderült, hogy az alma mater is szívesen fogadna, nem sokat töprengtem, és nagy örömmel tértem vissza a Gyakorlóba.

Kezdetben szokatlan volt a kialakult helyzet, hiszen volt tanáraim most a kollégáim lettek. De mindannyian kedvesen fogadtak, támogattak, segítették a munkámat. Igyekeztem beilleszkedni, megfelelni a bizalomnak, amellyel hívtak, vártak. Természetesen voltak nehézségek, ugyanakkor élveztem a hazai pálya előnyét, hiszen ismerős helyen jártam, ami megkönnyítette némileg a dolgom.

Diákkorom óta sokat változott, felgyorsult világ. De nem változott az az elkötelezettség, amellyel mind a kétszer megérkeztem az iskolámba.

Szeretném, ha az én tanítványaim is éreznék ezt, s mindig partnerként dolgoznának a régi diákkal, aki már 10 éve ebbe az iskolába jár, és reméli, hogy még sokáig fog…

Karafa Sándor

Az Eötvös a generációk iskolája

Tisztelt generációkat felnevelő pedagógusok, tisztelt generációk részét képező diákok! Örömmel élek a lehetőséggel, hogy én is bejelentsem: a Csokisuli a *Generációk Iskolája* lett! A 45 éves múlt teremtette meg a lehetőséget, hogy ezt kijelentsem, és az, hogy öregdiákként elmondhatom: immár az életem fontos részét képező Iskolámban tanulnak gyermekeim is.

Kedvenc íróm, Robert Merle *Malevil* c. regényében jelzőkaróként említi életünk fontos pillanatait. Jelzőkarók a sivatagban, melyek kijelölik utunkat. Fontos emlékek, melyek mentén visszatalálhatunk önmagunkhoz és értékrendünkhöz, bárhogy is alakul életünk. Hát ilyen „jelzőkaró" életem útján ez az iskola is, fontos emlék, mely végigkíséri életemet.

Az első emlék, a kezdeti évek… 1981-82.. A nővérem már itt tanul, és természetes, hogy szombaton is iskolába kell járni… Képzeljétek, akkor még szombaton is! Hétfőn a tévében még nincs adás…,a többi napokon is csak fekete-fehér… Aztán '83-ban én is beiratkoztam.. Büszke voltam rá, hogy a város legjobb iskolájában tanulhatok, a Csokiban. Akkor még számokkal illették az iskolákat. Szemben a 15-ös, kicsit arrébb a 9-es. Milyen személytelen! De az 1-es Gyakorlónak neve volt, és mindenki ismerte: *A Csoki*. Képzeljétek, akkoriban az udvar és sportpálya még nem volt kerítéssel elkerítve, csak egy pad futott körbe. Erre is büszkék voltunk. A mi iskolánk volt az egyetlen a városban, mely hirdette ezt a szabadságot! Szemben, a 15-ösben irigykedve nézték a diákok, ahogy kiszaladtunk a szemközti pékségbe szünetben… Eszünkbe nem jutott visszaélni ezzel. Aztán felvillan a kötelező, műszálas, kék köpeny, mely talán egyformává vagy egyenlővé akart minket tenni egy másképp működő világban. Minden más volt…

A következő jelzőkaró a kisdobos avatás. Előavatott vagyok, kis kék háromszög kendővel az ingzsebem felett. *„4237-es számú Vasvári Pál Úttörőcsapat fogadás balról, zászlónak tisztelegj!"*- hangzik a vezényszó… Mindent elhittünk, és működött. Az őrsi gyűlésektől kezdve a menetdal versenyeken át a ma már elfelejtett ünnepségekig.

Egy következő emlék március 15-e. Padokon ülünk az aulában. Apró kockacsempékkel kirakva…, hatalmas tér… A Feltámadott a tengert vetítik régi filmtekercsről… Hányszor meg kellett néznünk…!

Dr Noviczki Miklós

Noviczki Sára és Novicki Eszter

Hallgatóként az Eötvös Gyakorlóiskolában

Amikor először beléptünk a gyakorlóiskolába, örömmel tapasztaltuk, hogy egy szép iskolába érkeztünk. A gyakorlat során lehetőséget kaptunk az iskolaépület és az iskolai alapdokumentumok, a tanítási órák rendjének megismerésére, és arra, hogyan kell szervezni szabadidős foglalkozásokat. Egy kicsit féltünk, hiszen sokan közülünk még soha nem álltak a katedrán, és itt a gyakorlatban kell alkalmazni, amit az elméletben tanultunk. A gyakorlat során számos hospitáláson vettünk részt, ahol elleshettük a tanítás fortélyait. Nagyon kedves, lelkiismeretes, fiatal, szakvezető tanárt kaptunk, aki mindent szeretett volna nekünk megtanítani. Az első óravázlatok nagyon lassan készültek el, de tapasztaltuk, hogy a tisztességes munka hozza csak meg a gyümölcsét. Az első tanításokat végigizgultuk. A minket figyelő gyerekszemek előtt észben tartani az óra felépítését és válaszolni a kérdésekre nem volt kis feladat. Titokban nagyon vártuk, hogy csengessenek. A tanítások során azonban lassan felengedett az izgalom, és az osztályba járó gyermekek kérdéseitől sem tartottunk már. Szakvezetőnk kedves, következetes munkája révén sokat tanultunk. Megtapasztaltuk, hogy nem választottunk könnyű pályát. Az iskolai környezet, az ott folyó munka, a gyerekek, a tanítás élménye megerősítette, hogy a későbbiekben tanítani szeretnénk.

A gyakorlat során megszerettük az iskolát és megtapasztaltuk, hogy nagyon jó az Eötvös Gyakorlóiskola hallgatójának lenni.

Dobos Dóra

matematika-fizika szakos hallgató

Forrás: Eötvös Tükör (szerk.: Dobos Zoltánné, Dr. Komáromi István Nyíregyháza, 2014.) 38. o.

Képkirakó

„A képek ott vannak, csak meg kell őket örökíteni. A legjobb kép az igazság…”
Robert Capa

Miért szeretem a csokisulit?

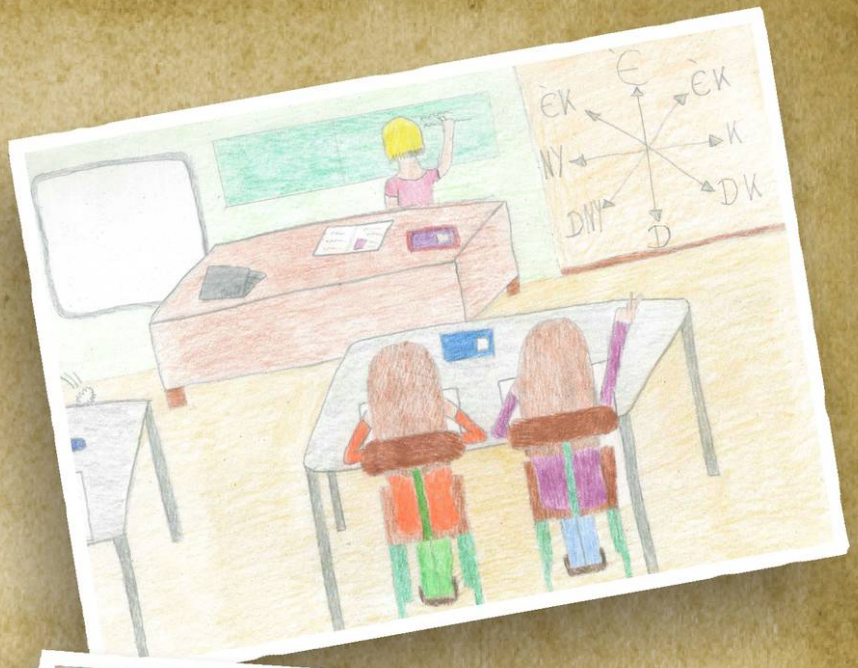
É
ÉK
ÉK
NY
K
DNY
D
DK

KERTI PIHENŐ

Miért szeretem a „Csoki suli”-t? – Kisiskolások gondolatai az Eötvös Gyakorlóiskoláról

„Szeretem a „Csoki sulit, mert ...

„… ha belépek az épületbe rögtön a kedves portás néni fogad engem. A terembe értem és meglátom az osztálytársaim. Kezdődik az óra, a tanár nagyon izgalmasan tanítja nekünk a tananyagot. Eltelnek az órák, irány az ebédlő! Itt a menzánál folyton változatos és finom ételeket kínálnak fel nekünk. Ebéd után kimegyünk a nagy és bámulatos udvarra. Ott a gyerekek mindig jól szórakoznak. Végül a napközi, ahol állandóan nyugalom van.” (Mendler Réka, 4.a)

„…elsősként még hatalmasnak tűnt az iskola, de mára minden helyisége, terme ismerős és kedves nekem. Alig várom a reggeleket, hogy találkozhassak a barátaimmal és újabb élményeket szerezzek. Az osztálytársaim többsége kedves, vicces, ügyes és okos is. Szünetekben, kirándulásokon jókat beszélgetünk, szórakozunk együtt. (Orosz Róbert, 5.b)

„… kedves az igazgató úr, és a tanárok is nagyon kedvesek.” (Pelle György, 4.c)

„… szeretem a tanáraimat, szeretem, amikor az órák után a barátaimmal lehetek, szeretem a pénteki iskola-rádiót, ami olyan jó hangulatot kelt, szeretem a büfé előtti kilométeres sorokat, amelyek meglepően gyorsan haladnak.” (Vass Réka, 5.b)

„… 7 éves korom óta ez a második otthonom, mert itt töltök 8 órát tele tanulással.” (Csizmarik Noémi, 4.c)

„… ügyesen megtanultam írni és olvasni, sőt még franciául is tanulhatok. Megismertem az osztálytársaimat, barátságokat kötöttem és nagyon jól érzem magam a jelenlegi osztályomban.” (Halász Panna, 3.a)

„… a délutáni szakkörökön falat mászni, tornázni, citerázni és zenét tanulni is lehet.” (Rudi Zsófia, 5.a)

„… mert kirándulni minden évben szebbnél szebb helyekre megyünk.” (Vajsz Emese, 4.c)

„… igényes minden. A termek tiszták és rendezettek, de még fel is vannak díszítve. A díszítés ízléses.” (Elek Zsófia, 4.c)

„… a tanárok mindig szerveznek valamit, amit a gyerekek nagyon szeretnek pl.: családi nap, farsang és még sok minden féle jó dolgokat.” (Bariviera Zsófia, 4.a)

„… az órák viccesek, szórakoztatóak, és nagyon fülbemászóak.” (Somogyi Anna, 4.c)

„… külön szakköri órákra is járhatok, ezzel is bővíthetem a tudásomat. Remek programok színesítik a mindennapjainkat, melyeknek aktív szervezői, résztvevői lehetünk. Az idei tanévben is megrendezésre került az egyik kedvencem, a „Mikulás futás”. Az iskolánk udvara is kiválóan felszerelt, így nagyon jókat tudunk játszani.” (Tóth Barnabás, 3.a)

„… az osztályom a világ legjobb osztálya. … Lehet, hogy néha kicsit zajosak, de szeretem őket.” (Sallai Fanni, 4.c)

„… igaz barátok vesznek körül. Sok testvér gyerek jár ide együtt, mint mi is a húgommal, Hajnival. Minden délután találkozunk az udvaron, ami külön jó!” (Nyiscsák Eszter, 3.a)

„… jók az iskolai programok. Nekem az erdei-iskola tetszik a legjobban. Jó lenne, ha minden évben megszerveznék. (Ecsedi Noémi, 4.c)

„… itt soha nem lehet unatkozni, mindig van valami program.” (Kőhegyi Fanni, 4.c)

Jenei Andrea

A gimnáziumi diákönkormányzat

Iskolánk gimnáziumi tagozatán – hasonlóképpen az általános iskolaihoz – aktív diákélet folyik. Az osztályok DÖK képviselőivel kéthavonta üléseket tartunk, ahol megbeszéljük az iskolai élettel kapcsolatos aktualitásokat, közreadjuk ötleteinket, véleményünket, és szükség esetén eljuttatjuk azt az intézményvezetésnek. Szabadidős programokat szervezünk, melyek mindig nagy sikerrel zajlanak. Évről évre megrendezzük pl. az Eötvös-hetet, melynek keretein belül osztályok közötti játékos vetélkedőt, sportversenyeket bonyolítunk le. Április 1-jén pedig megszervezzük a „Bolondok napját", amikor a gimnáziumi osztályok tetőtől talpig egy előre meghatározott színbe öltözve pompáznak, kiváló hangulatot teremtve ezzel az egész iskolában.

Az iskolai diákélet szervezése mellett néhányan a városi, megyei munkából is kivesszük részünket. A közelmúltban Lekli Dóra iskolatársunk városi diákpolgármesterként tevékenykedett két éven át, jómagam pedig Papp Dániel 11. b osztályos tanulóval a Szabolcs –Szatmár-Bereg megyei Diákönkormányzat elnökségi tagjaként szervezzük a térség diákéletét, erősítve ezzel iskolánk és a megyei DÖK között kialakult partnerségi viszonyt.

Vinnai Fanni 12. b

Piros a király!

Végzős búcsúzó ballagási beszéd 2015 (részlet)

A gimnázium az élet egyik legszebb, legérdekesebb és legizgalmasabb hídja. Utat nyújt a gyermekkorból a felnőtt létbe, az álomvilágból a valósba. A híd végén döntéseket kell hozni, és jó választás esetén az álomvilág valóra válik. Túl vagyunk a nehezén, döntéseket hoztunk, és készek vagyunk új utakra lépni, új kapcsolatokat kialakítani. De a régiek is megmaradnak, mert az igaz barátságok nem szűnnek meg létezni. Csupán egy újabb izgalmas út vár ránk, és hogy ez merre visz, csak rajtunk múlik.

Hihetetlen, hogy nekünk ma szólt utoljára a csengő. Eljött ez a nap is, amire annyira vártunk, amitől néha féltünk, és most mindenkiben vegyes érzések kavarognak: nosztalgia, félelem, izgalom, öröm és egy leheletnyi bizonytalanság: mi lesz az érettségin, mi lesz, ha felvesznek? De leginkább: mi lesz, ha nem vesznek fel? Mi a következő lépcső, amit meg kell lépnünk ahhoz, hogy elérjük céljainkat?

A héten már minden nap egy kicsit búcsúzva jöttünk be a kapun, elmerengtünk egy-egy tárgyon, nézegettük az iskolát, mintha lefényképeznénk a szemünkkel. Eddig bele sem gondoltunk, hogy ez mit jelent. Hiszen ma elhagyjuk a gyermekkort a maga gondtalan boldogságával. Eljött az idő, amikor búcsúznunk kell. Itt állunk virággal a kezünkben szüleink, tanáraink, barátaink körében, és középiskolába járó diákként utoljára léptük át az iskola küszöbét. A tudás, amit megszereztünk, immár mindörökké a miénk marad. A sok tapasztalat a mi kincsünk, megkülönböztető jegyünk.

Kívánom, hogy az itt eltöltött évek, az élmények sokasága, a diákkori barátságok elegendő erőt adjanak nekünk a mindennapok helytállásához! Őszintén remélem, hogy sikerül megérkezni oda, ahova álmaink vezérelnek bennünket!

Balogh Ákos 12. d

Az érettségi kapujában

Az érettségi gondolata mindenkit izgalommal tölt el, hiszen nem tudhatjuk, hogy milyen feladat fog visszaköszönni ránk azokról a bizonyos tesztlapokról. Én mindig is jó tanuló voltam, rendszeresen készültem az órákra, így az érettségire való felkészülés szerencsére jórészt csak ismétlésből állt. Ennek ellenére meglepően hosszú időt és kitartást igényelt mindent átnézni. Így annak, aki jó eredményt akar elérni a vizsgákon, azt javaslom, ne hagyja a tanulást az utolsó hétvégére!

...és sose hagyjon el benneteket a remény!

Az írásbelin, most már élesben

Asztalos Dalma 12. a

Bereznai Gyula Matematikaverseny

A Nyíregyházi Főiskola Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium matematika munkaközössége 1991-ben, Futaky Lászlóné javaslatára, a gyakorlóiskola fennállásának 20. évfordulója alkalmából szervezte meg az első *Bereznai Gyula Matematika Emlékversenyt*, amelyen akkor Nyíregyháza és az ország gyakorlóiskoláinak 5-8. évfolyamán tanuló diákjai két fordulóban versenyezhettek. Később a vetélkedő kettőről egyfordulósra változott, kibővült a 3–4. osztályosok versenyével, és 2007 óta már 9. és 10. évfolyamos tanulók is részt vehetnek rajta. 2010-ben az Oktatási és Kulturális Minisztérium szakmailag támogatott versennyé nyilvánította.

A vetélkedő célja, hogy a tanuló a hétköznapitól eltérő helyzetekben is kipróbálhassa, összehasonlíthassa tudását. Valljuk, hogy a matematika nem megközelíthetetlen, félelmetes tudomány, amely csak kudarcokat, kellemetlen perceket szerez annak, aki közelebb szeretne kerülni hozzá, hanem érdekes, izgalmas, néha titokzatos világ. Ugyan itt nem könnyen adják a sikert, de egy-egy sejtés, apró ötlet fantasztikus sikerélmények forrása lehet. Fontos, hogy a gyerekek olyan feladatokkal találkozzanak, amelyek érdekesek, újszerűek, nem túl könnyűek, de nem is megoldhatatlanok. Itt a megoldáshoz vezető út megtalálásában nagyobb szerepet játszik az ötletesség, mint a lexikális tudás, és a „megfejtés" igazi sikerélményt jelent a tanulók nagy részének.

Ebből a szempontból az eddig megjelent feladatsorok példaértékűek. Ezeket 1991-ben Róka Sándor, 1992-ben Dr. Andrási Tiborné, Futaky Lászlóné, Dr. Gaál Lajosné és Sitkuné Görömbei Cecília, 1993–'94–'95-ben ismét Róka Sándor, 1996-2008. között Dr. Czeglédy István és Dr. Rozgonyi Tibor állította össze, 2009 óta pedig Dr. Rozgonyi Tibor végzi ezt a munkát.

Az iskola minden pedagógusa köszönetét fejezi ki a részt vevő iskolák tanárainak és tanulóinak, hogy jelenlétükkel megtisztelik versenyünket. Úgy érezzük, a Bereznai Gyula Matematikaverseny méltó emléket állít a vetélkedő névadójának, Bereznai Gyula főiskolai tanszékvezető tanár úrnak, ily módon is tisztelegve munkássága előtt. Bízunk abban, versenyünk hozzájárul ahhoz is, hogy még többen vallják: *„Én is szeretem a matematikát!"*

Róka Sándorné

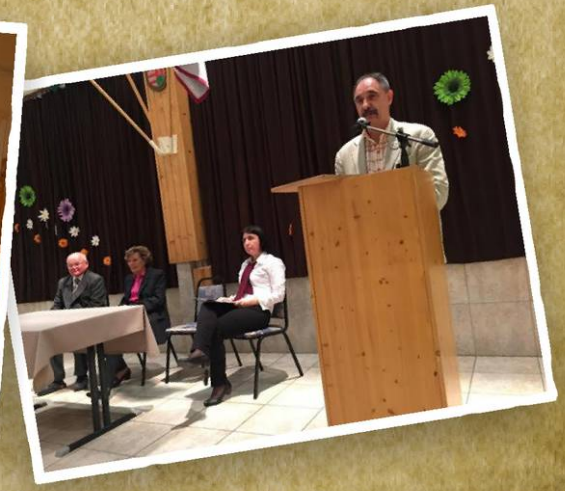

Dráma „külföldiül”

Az idegen nyelvek tanítása rendkívül fontos. Ismereteket átadni, közvetíteni egy másik kultúra értékeit, és eközben formálni a gyerekek személyiségét - ez egyszerre gyönyörű és nehéz feladat. Angol, német és francia nyelven működnek iskolánkban színjátszó körök. Színpadon szerepelni nehéz, idegen nyelven szerepelni még sokkal nehezebb. Így különösen értékesek azok az elismerések, melyeket a különböző országos megmérettetéseken az idegen nyelvű színjátszó csoportjaink az elmúlt években szereztek, és amelyeknek köszönhetően 2001-ben, 2005-ben és 2013-ban nemzetközi színjátszó fesztiválokon is részt vehettünk.

Az idegen nyelvű drámajátéknak tanulmányi téren is számos hozadékát említhetnénk, de most hadd emeljek ki más aspektusokat:

- A hétköznapok szürkeségéből kilépve a színjátszás tarka, izgalmas világába kerülhetünk, ahová csak azt engedjük be, amit mi akarunk.
- Mivel kevés lehetőségünk van élőben használni az idegen nyelvet, a megtanult szövegek nyelvi magabiztosságot is adnak.
- A rendkívül jó hangulatú próbák és a közös beszélgetések egészen más perspektívába helyezik a tanár-diák viszonyt.
- És ne feledjük, hogy mindennél jobban szeretünk játszani…

Zentai Tünde

Francia nyelvi színjátszók 2015-ben

Eötvös Sch

Amikor visszagondolok középiskolás éveimre, elsőként az iskola „hivatalos” labdarúgócsapata jelenik meg előttem. Rengeteg szép emlék köt a velük eltöltött időhöz, de ami leginkább szívemhez közel áll, Kis Szabolcs igazgatóhelyettes úr egykori kiváló ötlete. Ennek lényege az volt, hogy a városi kispályás labdarúgó bajnokságba nevezzünk egy olyan csapatot, amelyben csak az intézményünkben tanuló diákok és az itt tanító tanárok játszanak. Egyikünknek sem volt ismeretlen a kispálya világa, hiszen mindketten fociztunk már ilyen pályán. Nem tétováztunk, így 2007-ben létrejött az Eötvös SCH (School FC). Az első idényünkben a 4. helyet szereztük meg, és ezzel rögtön egy osztályt is ugrottunk. A második év nem volt túl sikeres, akkor 9. helyezést értünk el.

Persze az eredmények is számítottak, de nem ez volt a legfontosabb, hanem az, hogy Magyarország második legrangosabb kispályás bajnokságában játszhattunk. Külön élmény volt, hogy az iskolánkból sokan (tanárok, diákok egyaránt) kilátogattak szabadidejükben a pályára, hogy megnézzék a mérkőzéseket és szurkoljanak nekünk. Sajnálom, hogy nem jutott eszünkbe hamarabb, így csak két szezont tudtunk játszani.

Akárhogy is, de kitörölhetetlen emlék marad, hiszen hányan mondhatják el magukról a diákok közül, hogy „legálisan" tegezhették egy héten egyszer, 2x25 percig Dr. Komáromi István igazgató urat? ?

Bernáth Richárd

2008-ban meccs előtt a „salak”-on

Halloween-parti az Eötvösben

Iskolánk emlékezetes eseményei közé tartoznak az angol nyelvi munkaközösség által szervezett Halloween-partik. Minden gimnáziumi osztályból egy ötfős csapat verseng – természetesen angolul - azért, hogy a fődíjat, a sütőtök tortát elnyerje. A játékos feladatok között mindig nagy kedvenc a töklámpások faragása. Az elkészült művek több napig díszítik iskolánk auláját. Az est vidám hangulatát a sok fantasztikus jelmez és az elmaradhatatlan közös sütőtökevés is biztosítja.

Stahorszki Krisztina

Képek a vetélkedőről

Szalagavató

Gimnáziumi éveink alatt rengeteg élményben volt részünk. A közös utazások, a humoros pillanatok, a kialakult barátságok mindezt még emlékezetesebbé tették. Az együtt töltött éveket az októberi szalagavató ünnepség koronázta meg. Nagy izgalommal készültünk az eseményre. A próbák alatt és a színpadon átélt élmények még jobban összekovácsolták az osztályokat, s voltak, akik a négy végzős osztály évfolyamkeringőjén is részt vehettek. Az est legvégén felcsendülő közös ének szép és méltó befejezést adott az ünnepélyes eseménynek.

Hudák Zsanett 13. e

Pillanatkép a 13. e műsorából

Évfolyamkeringő

Verébavató

Iskolánkban már hagyománnyá vált, hogy az ötödikes és a kilencedikes gimnáziumi osztályok tanulói számára a felsőbb éves diákok verébavatót szerveznek. Az osztályközösség építése, fejlesztése szempontjából is fontos esemény ez, hiszen az új tanulócsoportok táncos irodalmi műsort mutatnak be, amire több héten át lelkesen készülnek. Az előadás előtt és után humoros, játékos programok, feladatok teljesítésével lesznek a „verebek" iskolánk „teljes jogú" tagjai. A kilencedikeseket reggel a felettük járó évfolyam tanulói várják, hogy a „kicsik" az alkalomhoz illő sminkkel léphessenek be az ajtón, az óraközi szünetekben pedig különböző próbatételeket kell kiállniuk. Az órák után előadott színvonalas műsoron és az avatáson a diákok szülei is részt vehetnek. Az ötödikeseknél az osztályokban tanító tanárokat is ekkor mutatják be a szülők számára. Diákok, tanárok és szülők egyaránt felejthetetlen délutánt töltenek el egymás társaságában.

Subert Ildikó

Festett verebek

Arcképek - köztünk élő tehetségek

„Mindenki néz, de nem biztos, hogy lát is."
André Kertész

Kőhegyi Fanni 4. c

Első osztályos korom óta rendszeresen indulok matematikaversenyeken. A versenyzésben legjobban az érmek motiválnak, azokra vagyok a legbüszkébb. Legemlékezetesebb pillanatom a Hetedhét Határ Legjobb Kis Matematikusa verseny országos döntője volt, amikor koronát is kaptam az első helyért. Szeretem a gyors, logikai gondolkodást igénylő feladatokat, erősségem leginkább a feleletválasztós teszt. Hobbim a zene és a tánc, hat éve balettozom. Eddigi legszebb eredményeim: Kenguru Matematika Verseny megyei 1. országos 9., Hetedhét Határ Legjobb Matematikusa országos 1., 4., Apáczai Matematika Verseny megyei 1., Sziporka Matematika Verseny országos 4., 5. helyezés.

Kőhegyi Nelli 6. b

Elsős korom óta indulok matematikaversenyeken.

Legemlékezetesebb eredményem a Zrínyi Matematika Verseny megyei döntője volt, ahol felállhattam a dobogó legfelső fokára. Nagyon büszke vagyok a versenyeken szerzett érmeimre, jutalomkönyveimre. Hobbim a rajzolás, kreatív kézműveskedés. Célom minél több nyelvet megtanulni, különböző országokat megismerni. Eddigi legszebb eredményeim: Kenguru Matematikaverseny megyei 2., Zrínyi Ilona Matematika Verseny megyei 1., Ambrózy Géza Matematika Verseny megyei 3., Bendegúz Matematika megyei 2.,3., országos 1.,4., Hetedhét Határ Legjobb Matematikusa országos 3., Sziporka Matematika országos 1. helyezés.

Kovács Levente 3. d

Kedvenc tantárgyaim egyike a matematika, már az óvodában is állandóan számoltam, ezért az óvó nénik „kis matematikusnak” hívtak. Szeretem a számok világát, örömmel tölt el, ha rájövök a szöveges feladatok megoldására. Minden feladat egy-egy izgalmas rejtvény számomra, szívesen töltöm időmet levelezőversenyek feladatsorainak megoldásával. Ha tehetem, minden versenyen indulok. Nagyon szeretek olvasni, kedvelem a természettudománnyal és a magyar középkorral foglalkozó könyveket. Szeretem az állatokat, kiskorom óta lovagolok, a téli sportok közül pedig a síelés a kedvencem. Eddigi legszebb eredményeim: Sziporka Matematika Verseny országos 2., Bereznai Gyula Matematikaversenyen 2., Dienes Pál matematikaversenyen megyei 2., Logika versenyen területi 1. és országos 7. helyezés.

Sinkáné Papp Mária

A vitrinszekrény

Belép a hideg szobába. A padló nyikorog a tornacipője gumitalpa alatt. Abban a kevés napsütésben, ami áttört az ablakon, a porszemek úgy táncolnak, mint a balerinák. Viszont azok a porszemek, akik nem perdülnek táncra a fényben, csendesen pihennek a tárgyakon.

Egy sezlon, letakarva hímzett ágytakaróval, egy fésülködő asztalka kisszékkel, egy nagy komód, rajta az elhunyt dédi szemüvege és egy kis varródoboz. Egy gramofon, néhány lemezzel, egy kicsi zongora, úgynevezett pianínó, és egy hatalmas szekrény: félig ruhás, félig pedig vitrines.

Ezek a dolgok találhatók meg abban a csöpp kis szobában. Nem sok minden, de Dédi nem szerette a túlzsúfoltságot.

Olyan szétnézni ott, mintha az ember időutazáson vett volna részt. Furcsa, hogy ott áll, és az egyetlen olyan dolog, amely a 21. századból van, igazából csak ő.

Lehuppan a sezlonra. Felszáll egy csomó por, a hirtelen súlytól pedig a rúgók összeroskadnak, így majdnem hátraesik.

Végigsimít az ágytakarón. Durva szövet, de a minták szépek rajta. Kalocsai hímzés. Elvileg ilyet hímezni sok idő, de Dédi ráért, meg szerette is csinálni.

Még a díszpárnát is maga csinálta. Két fehér cica van rajta. Az egyiken piros, a másikon kék masni. Kiskorában Vera el is nevezte őket: Szerénkének és Lukréciának.

Amint leül, a cicák előre buknak. Így láthatóvá válik egy kicsi Biblia, ami eddig a párna mögött bujkált. Egy vékony ezüstlánc, végén ici-pici kis kereszttel jelöli, hol járt Dédi az olvasásban. Viszolyog a gondolattól, hogy lássa, mit olvasott utoljára. Visszaigazítja a párnát.

Inkább a komódhoz lép. Nagy fekete, lakkos „doboz", igazán jó állapotban, csak néhány helyen lekopott róla a festék. A varródoboz és a szemüveg nem érdekli túlságosan. Inkább, hogy mi található a fiókokban. Nehezen kihúzza az elsőt. Semmi. Üres.

Következőben: csak néhány számla és csekk van, meg üres pénztárcák.

A harmadik már érdekesebb: nagy barna, fekete és fehér bőrrel bevont fotóalbumok. Felemeli a barnát: régi fekete-fehér vagy megsárgult képek. Hatalmas „malomkereket" viselő nők, bajszos-szakállas-rendjeles urak, aranyos kisbabák és négy-öt éves forma fiúk és lányok.

Valószínűleg rokonok, és az is valószínű, hogy Dédi már egyszer elmondta neki, hogy ki kicsoda benne. De neki pocsék a memóriája.

A fehér fotóalbum elején két szerelmes, csókolózó galamb van, körülöttük félig kinyílt rózsabimbók. Az ember már ránézésből sejti, hogy esküvői album. Finom tapintású. Valószínűleg selyemmel van bevonva.

Felüti az elejét. Ami először szembe ötlik neki, hogy egy aranytollal valaki ezt véste a legelejére:

„...Míg nem láttam csillogó szemeidet, vak voltam. Míg nem hallottam gondtalan kacajod, süket voltam. Míg nem szerettelek, nem is volt szívem."

Elmosolyodik. Ez igazán romantikus. Vajon valaki majd neki is ír ilyen szépet?

A lapokat forgatva fekete-fehér képek ötlenek szembe. Dédi és a férje esküvői fotói.

Dédi álomszép rajta, pedig nagyon szegényesen volt felöltözve. Hagyományos szabású ruha, fodros szoknyájú (a ruha ujja is fodrokban végződik), a dekoltázsát pedig gyönyörű melltű fogja össze. A dús, világosbarna haját magas kontyba fogta össze, így jobban érvényesült a hosszú pillák alól kileső álmodozó szürke szeme.

Előveszi a harmadik, fekete albumot.

Ezek már digitális fényképezőgéppel készültek: képek róla. Meg persze a bátyjáról, és az uncsitesóiról, Tamásról és Daniról. Keresztelők, szülinapok, óvodai ballagások, „első iskolanap", karácsonyi, anyák napi fellépések... Rengeteg kép, mind sorrendbe állítva, dátumozva, címmel megjelölve.

Visszateszi az albumokat, és becsukja a fiókot. A negyedikben úgyszintén nem volt semmi.

A pianínónál nem sokat időzik. Végighúzza kezét a billentyűkön, és mivel már 8 éves kora óta zongorázik, tisztán hallja, hogy elhangolódott. Semmi értelme játszani rajta.

A szekrény... hát igen. Mai napig azt tartja a világ legszebb bútorának. Hatalmas termetével, gesztenyebarna színével, szúrágta polcaival, melyek úgy recsegtek, mintha a szekrény beszélne, olyan volt, akár egy élő ember.

Szinte tisztelettel néz fel rá. Félénken ráteszi a kezét az ajtajára, és végigsimít rajta. Kellemes borzongás.

A keskeny polcokon könyvek sorakoztak, ABC-sorrendben. „Mindent a maga helyére". Ponyvaregények, novellaskötetek ismeretlen íróktól, néhány vérszegény krimi (amiket neki persze nem lehetett volna elolvasni, de a szülői tiltás ellenére csak belelapozott, kár volt, semmi érdekes nem történt benne, és a vérontásról sem írtak részletesen), enciklopédiák, ismeretterjesztő könyvek... Dédi sokszor biztatta olvasásra:

„Hidd el, Verácska, az olvasás maga az utazás! Nem kell hozzá más, csak te és egy könyv. Beleolvasol ebbe-abba, és máris a tengeren vagy, egy süllyedő csónakban, vagy a fullasztó dzsungel közepén, harcolva egy tigrissel. Esetleg sellők között úszkálsz, vagy tündérekkel jársz virágtáncot. Hát nem varázslatos? Ne foszd meg magad ettől a csodától!"

A könyvek alatt, a vitrinben a pezsgős és boros poharak, és üveg bonbontartók mellett kis porcelánfigurák. A Nagyi polcain is hasonlók vannak, de ezek mégis mások. Van bennünk valami, akár az öreg szekrényben; libát hajtó kisfiú, porcelán kismacska gombolyaggal, törölköző kislány, barna veréb fekete gombszemekkel, rózsabimbó, szerelmes pár padon üldögélve, bozontos pulikutya.

Alattuk cukorkásdoboz: lila, sárga és piros papírba csomagolt kis gömböcskék egymás hegyén-hátán. Kivesz egy lilát, de szörnyű íze miatt rögtön ki is köpi. A cukor vidáman pattog kettőt-hármat, majd begurul a sezlon alá.

Ahogy kinyitja a ruhásszekrényt, olyan erős naftalinszag csapja meg, hogy majdnem hátratántorodik. Hát az már biztos, hogy ide molylepke sose tette be a lábát.

Minden szépen, rendezetten áll. A pici cipők katonás sorrendben. Tüllös-tollas kalapok gyöngysorral szegélyezve fent, a szekrény tetején kerek dobozokban. Bundák, ballonkabátok egymáshoz simulva. Az egyik ticiánvörös kabáton megragad a szeme, így széthúzza a többitől, hogy jobban megnézhesse. Így megpillantja azt a nagy, téglalap alakú dobozt. A piros kabátról megfeledkezve behajol a szekrénybe (erősen köhögve), és a sok por alól kihátrálva kiveszi a dobozt.

Leteszi a szőnyegre. Valami van rá írva, de olyan macskakaparás stílusban, hogy lehetetlen kisilabizálni. Inkább felemeli a fedelét.

Egy pillanatra még a lélegzete és a szívverése is eláll.

Hevesen dobogó szívvel kiemeli a fodros, fehér ruhát a dobozból. Tapintása selymes, halkan suhog.

Egy kicsi, csillogó dolog koppan a földön. A bross. Csak most látja igazán, hogy egy porcelánra festett női portrét („cameo"-t) ábrázol, amit vékony, ezüst szálak fognak közre.

A szekrényben kis kutatás után megtalálja a csipkecipellőket.

Habozik. Lehet nem kéne... Elvégre ez nem az övé. De végül, mintha hályog hullana le a szeméről, leolvassa a dobozt:

„Verácska számára
Ha csak rád nézek, szemedben öröm ragyog,
s szívembe mindannyiszor belehasít a fájdalom.
Mert nem tudod, mi vár még rád,
és neked még semmi sem kár.
De hogyha egyszer az élet elbánik veled,
Csak nézz fel az égre, és nevess.
Mert én onnan nézek majd le rád,
És onnan küldöm majd neked az áldást.
Tudd, én mindig ott leszek melletted,
mert sosem tudnálak elhagyni tégedet."

Egy árva könnycsepp hullik a fedélre.

Szempillantás alatt belebújik a ruhába. Olyan könnyű az anyaga, mint a levegő. Tökéletesen simul, mintha csak ráöntötték volna. A cipő kicsit szűk, de mégis sokkal könnyebb járni benne, mint egy lapos sarkúban. Leül az öltözőasztal elé, és feltűzi a brosst. Hosszú, sötétszőke haját a fonatból kiengedi, így hullámosan omlik a vállára.

A gramofon lemezei közül kiválasztja az elsőt, ami kezébe akad. A lejátszóra helyezi, a tűt rárakja, a halk muzsika pedig elindul. Egy zongora darab. Kicsit szomorkás, és minden képen komoly. A stílusa emlékezteti valamire…Mozart? Lehet, de inkább Bach.

A vörös perzsa szőnyegre lép. Lépése sután koppan.

A szoba most mintha körülölelné. Minden úgy néz ki, mint amikor belépett: a sezlon, a komód, a kicsi zongora, a szekrény... Minden ugyanaz, és mégis más. Hát nem különös? Talán azért van ez így, mert a tárgyak megnyíltak előtte, felfedték titkaikat. Most már ismeri őket. Semmi sem idegen. És ő sem idegen nekik.

Könnyedén mosolyt varázsol az arcára, és elkezd lassan forogni... Majd egyre gyorsabban, és sebesebben... Kitárja karját, szemét lehunyja, fejét hátrahajtja. A fehér ruha úgy lebeg körülötte, mint a levegő. A bross, ahogy rásüt a fény, fehér kis pontokat fest a falra.

A zene tetőpontjára hág…

Lassan kiürül a feje. Nem gondol semmire sem.

Hirtelen pedig, mint villámcsapás hasít bele a felismerés: ő már nem is Vera!

...

Ő már egy porszem, aki táncol a napfényben.

Pethő Kincső

Gábor Gergő 11.d

Gergővel, aki ma iskolánk 11.d osztályos tanulója 8. osztályos korában találkoztam, amikor kémia tanára lettem. Általános iskolásként is szerette a kémiát, de akkor még érdeklődése, mint általában a korabeli fiataloké rendkívül sokirányú volt.

A történelem volt az egyik kedvence, ezért szívesen vett részt történelem versenyen.

A zene iránti érdeklődése és ilyen jellegű ismeretei miatt zenei jellegű csapatversenyen is szerepelt a II. Országos Komplex Ének-zenei Műveltségi Verseny 2011/2012. évi fordulóján.

A természet szeretete pedig a vérében van, ezért szívesen barangolt és barangol erdőn-mezőn fényképezőgéppel a kezében, s kapja lencsevégre a növényeket, madarakat, megfigyeli a természet titkait. Így nem csoda, hogy a 2012/13-as tanévben, amikor 9. osztályos lett, az először induló biológia-kémia tagozatos csoportba kérte felvételét, s itt folytatta tanulmányait.

Bár az érdeklődésének középpontjába lassan a természettudományok, főként a kémia és a biológia került, zene iránti érdeklődése miatt az iskolarádió szerkesztőségében a zene felelőse lett. Városunkat kis csapat élén képviselte a 21. Országos Ifjúsági Sajtófesztiválon, ahol szakmai, tematikus és interaktív programok mellett megtartották a Tehetségkutató Diákmédia Pályázat 2014. eredményhirdetését is. Az iskola aktív rádiós stábja bronzérmes lett, Gergő 10/d osztályos tanulóként 3. helyezést ért el zenei műsorával, középiskolai kategóriában.

Nagy szerelme, a természet fotózása nem csak kellemes és felüdítő szórakozás, de eredményes is, mert egyik képe 2013-ban a "GDF SUEZ - Az Év Természetfotósa 2013 - Ifjúsági kategória" különdíját nyerte el.

A kémia iránt érzett vonzalma miatt az iskola Íme a gyermek Alapítványának támogatásával több kémiaversenyen is elindult, melyek közül a 9-10. osztályos gimnazisták számára kiírt Irinyi János Országos Kémiaverseny Döntőjében 2012-ben 6. majd 2013-ban 11. helyezett volt.

A természettudományos integrált versenyeken mint kémikus a csapatok nélkülözhetetlen tagja lett, s sorra hozták az országos versenyek döntőjéből a jobbnál jobb helyezéseket.

Töretlen lelkesedéssel és rendkívüli szorgalommal készült minden versenyre. Megoldott minden feladatot, amit felkészítő tanáraiként (biológiából Horváth Edit tanárnő mentorálja) adtunk neki, s maga is előkereste a korábbi évek feladatsorait. Az évek során tudása - főként kémiából - jóval meghaladta a középiskolai tantervben előírt követelményeket, de neki ez volt a természetes. Minden nap megismerni valami újat, megoldani egy látszólag megoldhatatlan feladatot, leküzdeni egy újabb akadályt. Ami másnak kemény munkát, tanulást jelent, az neki izgalmas kalandot, az újabb és újabb problémák megoldása pedig sikerélményt.

Tudását országosan is elismerték, így 2014. nyarán bekerült az MTA AKI Kíváncsi Kémikus Kutatótábor csapatába, ahol nemzetközileg elismert kutató professzorok nyomdokain haladva betekinthetett a kutatómunka izgalmas világába.

Az itt szerzett tapasztalatok is arra ösztönözték, hogy még többet foglalkozzon a kémiával. Több versenyre is benevezve az ott kapott feladatokat megoldva folyamatosan bővítette ismereteit, sok időt töltve a szakkönyvek és feladatgyűjtemények társaságában. A versenyekre való felkészülés miatt magántanulói státuszt kért, melynek megadásával az iskola továbbra is támogatja törekvéseit.

Szorgalmát siker koronázta, amikor ebben az évben (több szép versenyeredmény mellett) az OKTV Kémia Döntőjében 6. helyezett lett.

Ennek köszönhette, hogy meghívást kapott a Kémia Diákolimpia Válogató és Előkészítő Tanfolyamára ahol a 2015. július 20-29. között Azerbajdzsánban, Bakuban megrendezésre kerülő 47th International Chemistry Olympiad résztvevőit készítik fel. Az áprilisi egyhetes felkészítő után írt dolgozatok alapján bekerült a következő fordulóba, így tovább fejlesztheti tudását.

Célja, hogy jövőre is OKTV döntős legyen, s kijusson valamelyik nemzetközi versenyre. Az egyetemek tárt kapukkal várják, ha kémikus vagy vegyész szeretne lenni, így a rengeteg befektetett energia megalapozta továbbtanulását.

Csak így tovább Gergő!

Sarka Lajos

Fontosabb eredményei:

- 2011 - „Nyolcosztályos gimnáziumok közötti tanulmányi verseny” - Történelem 7-8. évfolyam - 2. helyezés
- 2012 - „Nyolcosztályos gimnáziumok közötti tanulmányi verseny” - Kémia 7-8. évfolyam - 1. helyezés
- 2012 - „Megyei kémia verseny nyíregyházi városkörzeti forduló” - 3. helyezés
- 2013 - „Országos integrált természettudományos verseny” - 7. helyezés
(csapattársak: Magera Viktória, Kukuly Krisztina, Fekésházi Levente)
- 2013 - „Irinyi János Országos Középiskolai Kémiaverseny” - 6. helyezés
- 2013 - „GDF SUEZ - Az Év Természetfotósa 2013 - Ifjúsági kategória” - Különdíj
- 2014 - „Avram Hershko Országos Természettudományi Verseny” - 2. Helyezés
(csapattársak: Gyulai Orsolya, Sarkadi Károly)
- 2014 - „Irinyi János Országos Középiskolai Kémiaverseny” - 11. helyezés
- 2014 - „DUE Országos Tehetségkutató Diákmédia Pályázat - Az Év Diákrádiósa” - 3. helyezett
- 2014 - „MTA AKI Kíváncsi Kémikus Kutatótábor” - Részvételt nyert
- 2015 - „Biológia OKTV” - 43. helyezés
- 2015 - „BME - Oláh György Országos Kémia Verseny” - 3. helyezés
- 2015 - „DÜRER Országos Kémia Verseny” - 7. helyezés
(csapattársak: Stock Gábor, Aros Adrienn)
- 2015 - „Kémia OKTV” - 6. helyezés
- 2015 - „Kémia Diákolimpia Válogató és Előkészítő Tanfolyam” - Részvételt nyert

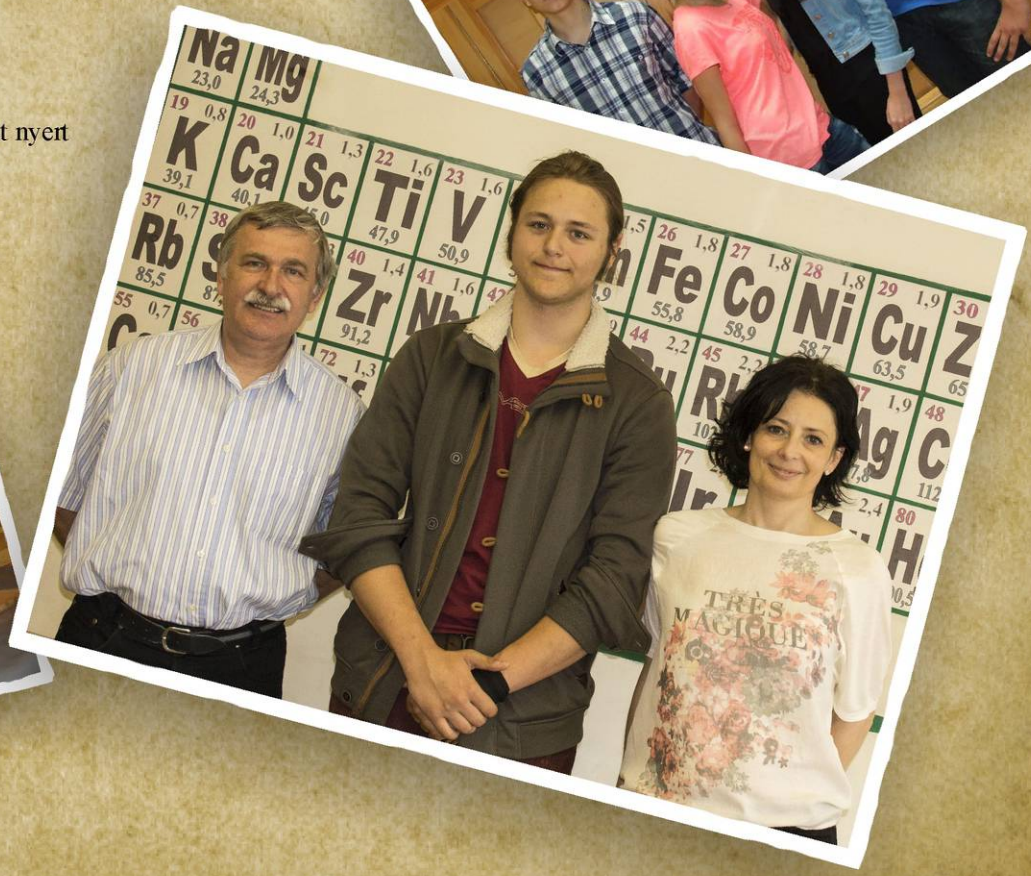

Torna

1991-ben végeztem a Nyíregyházi Főiskola jogelődjeként működő Bessenyei György Tanárképző Főiskola földrajz-testnevelés szakán. Gyermekkorom óta a testnevelői pályára készültem, ezen belül is a torna sport volt, ami leginkább érdekelt. Kisvárdán, a Bessenyei György Gimnáziumban kezdtem versenyszerűen tornázni, majd az érettségit követően, a híres FTC igazolt versenyzője lettem. Itt ismerkedtem meg az edzői munka szépségeivel, kihívásaival, ugyanis 18 évesen felkértek egy kis csoporthoz edzői feladatok ellátására. Így sportoló és edző lettem egyszerre. A „Csokisuliba" bekerülni edzőként, testnevelőként igazi szakmai kihívás volt, hiszen főiskolai hallgatóként itt szereztem első tapasztalataimat, s a pedagógussá válásomban jelentős szerepet játszó szakvezetőmnek, Hargitai Józsefnének, Ibolya néninek lehettem kollégája.

Amikor a torna jelenéről szólok, akkor az elmúlt több mint 15 esztendő történéseit ismertetem, bemutatva a kezdeteket is. Az 1998-1999-es tanévben külsős edzőként kezdtem fiú tornával foglalkozni az intézményben. Az első és második évfolyamot felmérve kiválasztottam egy 15 főből álló kezdő csoportot, s velük próbáltam lerakni újra a torna alapjait az iskolában. A kiválasztás nem véletlenszerű volt, egy képességfelmérés után elsősorban a legjobban teljesítőket hívtam, azonban lehetőséget biztosítottam azok számára is, akik vonzónak érezték ezt a sportágat. Nehéz volt a kezdet, hiszen az új sportág, a külsős edző, aki nincs napi kontaktusban a diáksággal, okozott problémákat. Nem volt ritka, hogy csupán egyetlen gyerek volt az edzésen…

2000-ben már megmérettettük tudásunkat a diákolimpia megyei döntőjében, ahol 3. helyezést értünk el a II. korcsoportban. Talán az első mérföldkő ez volt, mely egyértelműen megmutatta az irányt. 2001-től főállású testnevelője lettem az intézménynek, és ugyanebben az évben - a megyei döntő megnyerésével meglepetést szerezve - az országos döntőbe kerültünk. Itt 28 csapat közül a 27. helyet szereztük meg, ez volt a kezdet. Ezt követően minden évben bejutottunk az országos döntőbe, s az évek múltával, ahogyan egyre több gyerek fedezte fel a tornát, több korcsoportban is sikerült csapatot építeni. Ez csak úgy volt lehetséges, hogy minden évben, az első évfolyamosokat felmérve, a tehetségeket megpróbáltam kiszűrni, illetve a sportág iránt érdeklődőket, tehetségtől függetlenül igyekeztem elvarázsolni a sportág szépségével. Ma büszkén mondhatom, hogy az ország egyetlen iskolája vagyunk, ahol az összes lehetséges korcsoportban országos döntős csapattal rendelkezünk. Az elmúlt 10 évben nem volt olyan országos döntő, ahonnan érmet, illetve érmeket ne szereztünk volna, csapatban és egyéni összetettben egyaránt. Néhány esztendővel ezelőtt még tanulni jártunk ezekre a versenyekre, s videó felvételeket készítettünk a jobb csapatok gyakorlatairól, melyeket itthon elemeztünk. Most gyakran vesszük észre, hogy a mi gyakorlatainkat rögzítik más csapatok.

Természetesen a jövőben szeretnénk az elért eredményeket felülmúlni. A diákolimpiai versenyrendszerből a „SPORT XXI" programnak köszönhetően már betekintést nyertünk a szövetségi versenyzésbe is, ahol a legkisebb korosztállyal már szép sikereket értünk el. Egyértelmű cél, hogy a legtehetségesebb gyerekeket a lehető legtovább juttassuk el ebben a sportágban.

Ahhoz, hogy minden évben meglegyen az utánpótlás, elengedhetetlen, hogy év elején újabb tehetségeket találjunk. Az első néhány évben a két legkisebb évfolyamot kerestem meg. Később már csak az első évfolyamos felmérés volt a kiválasztás színtere. Négy év alatt kifutott az első csoport, akik átléptek a következő korcsoportos versenyrendszerbe, azonban a folyamatos, minden évben megtörténő kiválasztás eredményeképpen felnőtt a következő korcsoport is. Így már két korosztályt fedett le tornászaink létszáma. Ez azonban megkövetelte az edzések számának növelését és a korcsoportok bontását. Mondhatni, kétszer annyi lett az elvégzendő feladat. Iskolánk 13 évfolyamos

szerkezete előrevetítette, hogy építkezzünk tovább. Tehát egyszerű a képlet: ahhoz, hogy egy tizenhárom évet átölelő felmenő rendszert felépítsünk, legalább ennyi idő szükségeltetik. Mivel az adott korcsoportok különböző szinten sportolnak, az edzések szervezése igen komoly feladat, hiszen a gyerekek között óriási a tudásbeli differencia.

2008-ban megszerveztem iskolánkban az első ovis tornacsoportot. Ebből az első csoportból szerveződött iskolánk testnevelés tagozata. A mozgásanyag jó része a tornára és az általános ügyességfejlesztésre épült. Ennek következtében ki kellett dolgoznom az alsó tagozat számára a torna mozgásanyagára épülő tanmenet kiegészítést. A csoportot az iskolánkhoz közeli ovikból szerveztük, szórólap és személyes megkeresés módszerével. A következő években rendszeresen meghívtuk iskolánkba az óvodákat, ahol bemutatót tartottunk az érdeklődés felkeltése érdekében. Annyira népszerű lett ez a foglalkozás, hogy hirdetés nélkül is folyamatos az érdeklődés.

A torna olyan mozgáskultúrát ad a gyerekeknek, melynek bárhol hasznát vehetik. Ennek ékes bizonyítéka, hogy az ovis tornával kezdők, és hozzánk testnevelés tagozatra járók közül már jó néhányan más sportágakban is szép eredményeket érnek el. Van már kosárlabdában korosztályos válogatottunk, atlétikában országos bajnokunk; ők ovis tornával alapozták meg mozgáskultúrájukat. Amerikában gyakran mondják, hogy: *„Kezdd a tornával, s bármi lehet belőled!”* Ezt a szemléletet igyekszem meghonosítani, s ezért nincs gyerek, akit eltanácsolnánk, inkább rávilágítunk, milyen előnyei származnak abból, ha a tornával megismerkedik. A testnevelés tagozatunkra járó gyerekek a tornából hozott alapokra támaszkodva igen széles skálán sportolnak, s hoznak évről évre egyre jobb eredményeket, elsősorban tornából, de egyre több sportágban jeleskednek.

Eredményeink „B” kategóriában a 2001-es esztendő 27. helyével kezdődően egyre jobbak lettek: a megyei versenyeket rendszeresen megnyertük, az országos elődöntőkben a dobogó valamely foka minden korcsoportban már reális elvárás. A legnagyobb megmérettetésen, az országos döntőn is többször diadalmaskodtunk, így volt ez idén is, ahol a III-IV. korcsoportban az élen végeztünk.

Az „A” kategória a versenysport előszobája, hiszen itt - ellentétben az „B” kategóriával - már igazolt sportolóknak is van indulási joguk, így a nem igazolt versenyzőkkel együtt mérettetnek meg. Iskolánk versenyképessége itt mutatkozott meg leginkább, hiszen állandóan volt olyan korcsoportunk, melyben „A” kategóriában is eredményesen szerepeltünk, mindig sikerült dobogóra állnunk. Kiélezett versenyek folytak, de 2002-től 2015-ig rendszeresen érmekkel tértünk haza az országos döntőkből. Az V-VI. korcsoport viszont nem „A”, hanem nyílt kategóriaként szerepel: ebben a kategóriában idén az egyéni összetett bajnoki címmel térhettünk haza. Az itt elért eredményeinkre figyelt fel a Magyar Torna Szövetség, és 2012-ben személyesen Dr. Magyar Zoltán, a Magyar Olimpiai Bizottság alelnöke kereste fel intézményünket, s a „SPORT XXI” programba való bevonásunkat szorgalmazta. Az egyeztető tárgyalást követően iskolánk Diák Egyesülete egy három évre szóló együttműködési szerződést kötött a Magyar Olimpiai Bizottsággal. A „SPORT XXI” program jóvoltából három év alatt közel négymillió forintot fordíthattunk sportágfejlesztésre.

Nagy József

8. e, a matematika tagozatos osztály

„Igazi kihívás ott meglátni az értéket, ahol még nem igazi formájában jelenik meg.
A tehetség is a természet azon értékei közé tartozik, amely gondozást kíván.
Nem kapálást, nyírást, permetezést, csak dús termõtalajt, odafigyelést és szabadságot a növekedéshez.”
(Gyarmathy Éva)

Elfogadó, intelligens, megfelelni akaró, szerető szívű társaság. Széles érdeklődési körrel rendelkeznek, kiemelkedő tanulmányi- és versenyeredmények fűződnek a nevükhöz. Az osztály különleges képességű gyerekekből áll, és ez nem csak a matematikát jelenti. Van, aki a színházban a Twist Olivér címszerepét játssza, sokan zenélnek, sportolnak, nyelveket tanulnak. Több kivételes képességű tanuló van közöttük, akik erősen elkötelezték magukat a matematika mellett, de a többiek is nagyon jók.

A matematika tagozaton a gyerekeknek sokféle lehetőségük van arra, hogy a kötelező tananyagon túl is foglalkozzanak a tantárggyal. Mindenki képességei és igényei szerint választhat ezekből, ez is a differenciált fejlesztést szolgálja. Az osztály tanulói sokat dolgoznak, hozzászoktak a rendszeres munkához, mindennapjaik részévé vált a matematikával való foglalkozás. A közösségben sok ambiciózus gyerek van, akik törekednek arra, hogy jól szerepeljenek a versenyeken. A versenyhelyzetek fokozzák a teljesítményt, a versengés serkenti a gyerekeket. Szeretnek vetélkedni, és ehhez szükséges az alapos felkészülés, mely alkalmat ad az órai anyagot meghaladó terhelésre. Nem elég a tehetség, érzék, a feladatmegoldást, matematikai gondolkodást tanulni is kell. A versenyek ugyanakkor alkalmat adnak nemcsak a sikerek, hanem a kudarcok átélésére is.

Az országos matematikaversenyeken elért eredményeink a teljesség igénye nélkül:

A Zrínyi Ilona Matematikaverseny döntőjén 2., 6., a Kenguru országos versenyen 1. és 2., a Bátaszéki Matematikaverseny döntőjén 3. és 4., a Kockakobak Matematikaversenyen 1., a Pangea Matematikaversenyen 3., a Bolyai Csapatverseny döntőjén 8., az Országos Logikaversenyen 2., a Sziporka Matematikaverseny 1., 4., a Jedlik Ányos Országos Matematikaverseny döntőjén két 1. helyezés.

Látványosan jól szerepeltek a diákok a megyei versenyeken is. *A Bolyai Matematikai Csapatverseny megyei fordulóján az első két helyet az Eötvös Gyakorló csapatai hozták el. A Zrínyi Matematikaversenyen övék lett az első három hely, és megnyerték a csapatverseny is. A Kenguru Nemzetközi Matematikaversenyen az első két hely – és az első tízből 6 hely – lett az osztály diákjaié. Az Ambrózy Géza Matematikaversenyen is az első tíz helyből 6 helyet tudhatnak magukénak: négy első, egy második és egy harmadik díjat. A Bereznai Gyula Matematikaversenyen az első hét helyből csak a negyedik hely nem került hozzájuk. A Kalmár László Matematikaversenyen holtversenyben első helyen végzett az osztály négy tanulója.*

Akik ezeket a szép eredményeket elérték: *Bán Dániel, Buzga Levente, Juhász Maja, Nemes Bálint, Róka Zita, Somogyi Attila, Szabó Balázs, Szabó Blanka* és *Végső Marcell.* Az eredményes szereplést a rendszeres és intenzív munka, az iskolai szakkörön való részvétel és a differenciált órai foglalkozások segítették.

Hogyan születtek meg ezek az eredmények? Sok év tapasztalata és munkája adta hozzá az alapokat, és az, hogy ezek a kiváló képességű gyerekek már több éve együtt dolgoztak.

Így a szép eredmények nem voltak váratlanok, de a várakozásokat messze felülmúlták. A gyerekekben megvolt az érdeklődés a matematika iránt. Fontos volt ápolni és erősíteni a motivációs bázisukat, hogy biztatást kapjanak, megerősíteni a hitüket, elindítani őket, segíteni valóra váltani álmaikat. A matematika iránti érdeklődésüket kellett ápolni. Megmutatni a matematika szépségeit, a feladatmegoldás élményét, átélni a gondolkodás örömét.

Hogyan jutottunk ide? Szerettem volna, hogy a leendő, 2011 szeptemberében induló ötödikes osztályom jó tanulócsoport legyen, jó képességű gyerekekkel. Így már 2008-ban szakkört indítottam, amelyre az Eötvös Gyakorlóiskola mind a négy másodikos osztályából jártak a gyerekek, és a következő években, harmadikos, negyedikes korukban is folytatódtak a szakköri foglalkozások más iskolába járó tanulókkal kibővülve. A gyerekek szerettek ide járni, öröm volt velük dolgozni. Jó csapat jött össze, sok különleges képességű gyerekkel. **Aztán** 2011 szeptemberében, 30 fővel elkezdődött a közös munka. Az évet 4,9-es tanulmányi átlaggal zárták, és ezt a szintet sikerült megtartani a 8. év végéig. Az iskolavezetés végig támogatott bennünket abban, hogy eredményes munkát végezhessünk: a tagozatos osztálynak 5. osztályban hetente hét matematikaórája volt . Ezen kívül iskolai szakkör működött, de jártak városi szakkörre is, alkalmanként pedig külön is készültünk egyes versenyekre, tavasszal több alkalommal volt ún. csúcsszakkör is. Az órákon gyakran differenciáltan foglalkoztam velük, a kiugró képességű gyerekek feladatlapokat kaptak önálló munkára. Volt két saját készítésű feladatgyűjteményünk minden évben. Az Abacus éves pontversenyén több gyerek vett részt, és sokan megoldották az Internetes tesztverseny feladatsorait is.

Az osztály diákjai a matematikán kívül az iskolai élet szinte minden területén jeleskednek valamiben. Az első osztálytól kezdve tanulják a francia nyelvet. Nyelvtudásukat franciaországi kirándulások során mélyíthették el, s a megszerzett ismeretekről évről évre számot adtak különféle versenyeken, ahol igen szép eredményeket értek el. Többen már angolból is középfokú nyelvvizsgával rendelkeznek. Sokan a sportélet különböző területein is szépen szerepelnek: van közöttük kiváló tornász, úszó, kosárlabdázó és futballozó. Kiemelkedően teljesítenek történelem és kémia versenyeken is.

A legfontosabb eredménynek talán azt tartom, hogy a gyerekek jól érezték magukat ebben a négy évben, és valóban kiváló osztályközösséget alkottak, szakmai szemmel nézve pedig sokat fejlődtek a képességeik. Az újonnan feljövő évfolyamnak példát mutathatnak arra: egy diák úgy is tud magas szinten teljesíteni, hogy közben jól érzi magát. Persze csak akkor, ha sokat tesz ezért!

Ezek a gyerekek szüleik, tanáraik nevelése, tanítása által szellemileg, érzelmileg, emberileg felkészültek arra, hogy tanulmányaikat magasabb szinten folytassák, s minél teljesebb, boldogabb életet éljenek. Értelmes, intelligens, a világra nyitott diákok, akik bizonyára tisztességgel megállják a helyüket a középiskolákban is. Különleges lehetőség volt számomra velük lenni, nyomon követni és segíteni a fejlődésüket. Köszönet érte.

Róka Sándorné

Zentai Janka

Janka első osztálytól, 2004 óta iskolánk tanulója. Jelenleg a 9. c osztályban koptatja a padokat, biológia-kémia tagozaton. Sokoldalú tehetség, kipróbálta magát már több sportágban is, először úszott, majd vízilabdázott. Negyedikben a rajz tagozatra felvételizett, ahol négy évig alkotott. Az igazi szenvedélye azonban sem a sporthoz, sem a rajzoláshoz nem kapcsolódik, mivel Janka az éneklésben, mégpedig a népdaléneklésben találta meg az önkifejezés formáját. Már óvodás korában felfigyeltek gyönyörű hangjára, ami a családban ritkaság volt. Középsőben és nagycsoportban zeneoviba járt, majd a klasszikus zeneiskolai tanulmányok következtek. Testvérével együtt szorgalmasan jártak citerázni, de Janka az éneklést jobban kedvelte. Kezdetben citerakísérettel, csoportban, az évek múltával pedig szólóban is énekelt. Számos karácsonyi hangversenyen és iskolai ünnepélyen vitt el bennünket a népdalok egyszerű, de varázslatos világába.

Legfontosabb versenyeredményei:

Megyei versenyek:
„Tiszán innen- Dunán túl" – Arany minősítés (2012)
„Tiszán innen- Dunán túl" - 2. helyezés (2013)
Vass Lajos regionális döntő – Arany minősítés (2012)
Vass Lajos regionális döntő – Arany minősítés (2014)
„Tiszán innen - Dunán túl" - 1. helyezés (2015)

Országos versenyek:
„Tiszán innen - Dunán túl" – Arany minősítés (2012)
Vass Lajos Kárpát-medencei döntő – Arany minősítés (2013)
„Tiszán innen - Dunán túl" – Arany minősítés (2014)
„Tiszán innen- Dunán túl" – Ezüst minősítés (2015)

Idézet Jankától:

„Azért szeretek népdalokat énekelni, mert nagyon fontosnak tartom népi kultúránk, hagyományaink megőrzését és továbbadását. A népdalok sokkal egyszerűbben, de sokkal szebben fejezik ki az emberi érzéseket, mint a mai slágerek. Mindig pontosan tudjuk, hogy ki énekli az adott dalt, kinek a szerepébe képzeljem magam: legyen az egy fiatal szerelmes, egy anya vagy egy menyasszony. Amikor új dalt tanulok, soronként gyakorlom, megpróbálom a legpontosabban visszaadni a tájegység jellegzetességét. Legjobban az erdélyi és a moldvai dalokat kedvelem, mivel gyönyörűen díszítettek a sok hajlítás miatt."

Molnár Ágnes

Tájképek

„Ne kérdezd tőlem, mit – miért fotózok – s fotóztam.
De azt sem, honnan jöttem, s merre tartok.
Csak nézd meg jól a képeim! – a választ megkapod.”
Pádár Sándor

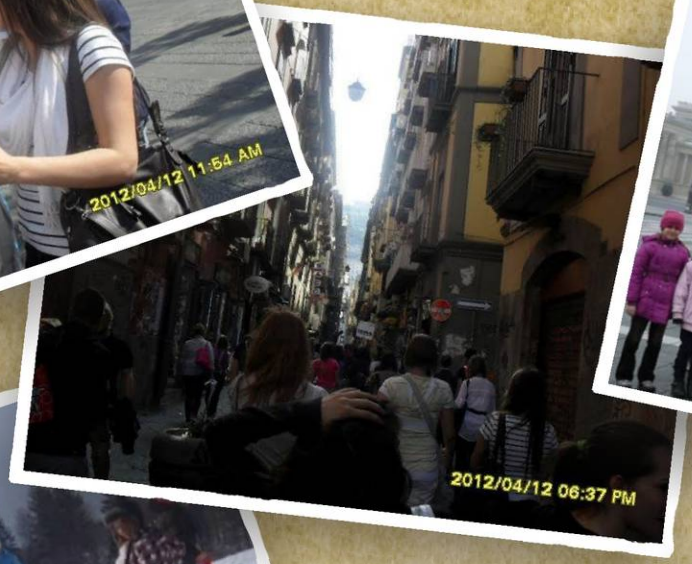

Kémia a határon túl

Minden ember életében akad egy-egy sorsforduló. Ez számomra a 2005/2006-os iskolaév volt, mert ekkor kerültem közelebbi kapcsolatba az oktatással. Ipari területen eltöltött több mint húsz munkaév után a zentai Stevan Sremac Általános Iskolában kezdtem el fizikát és kémiát tanítani. Természetesen nem a városi tagiskolák egyikében, hanem a Zenta melletti Felsőhegyen, a Csokonai Mihály Munkaegységben. Nagy kihívás volt ez akkor számomra.

Hetedik osztályt kaptam, akik tudását kedvem szerint alakíthattam kémiából és fizikából is. Jó képességű generáció volt! Ők már szeptember második hetében azzal „nyúztak", mikor kísérletezünk. Mindezt akkor kérték, amikor még szinte semmilyen alaptudásuk nem volt kémiából. Ekkor kitaláltam, hogy hozzanak a következő hétre műanyagokat. Ezeket először nagyjából szétválogattuk fajtánként, majd mindegyikből egy-egy kis darabot meggyújtva megfigyeltük a láng színét, azt, hogy melyiknek a lángja kormozó, melyik klórtartalmú, melyiket miért nem szabad elégetni, vizsgáltuk lakmusszal a füstgázok kémhatását… Ez egy sikeres akció volt. Annyira sikeres, hogy ezzel megtörtént kémiából a „beetetés". Ettől kezdve nem volt megállás!

2006. december, félévi szünet, bizonyítványosztás előtt. Ekkorra már a kis hetedikesekből "nagy " nyolcadikosok lettek. Mielőtt téli szünetre indultunk volna, a nyolcadikos "kémiások" kitalálták, végezzünk el valamilyen kísérletet a szünetben is. Az ötletet gyorsan cselekedet követte. De ne csak magunknak kísérletezzünk, hívjunk meg másokat is! 2007. január 4-én a Csokonai Vitéz Mihály nyolcadikosai látványkísérleteket mutattak be az iskola szertárában a többi zentai általános iskola kémia iránt érdeklődő diákjainak. Ez volt a KEZDET, még nem Kárpát-medencei kémiatábor, de már körvonalazódott valami. AVEGYIBULI nevet kapta.

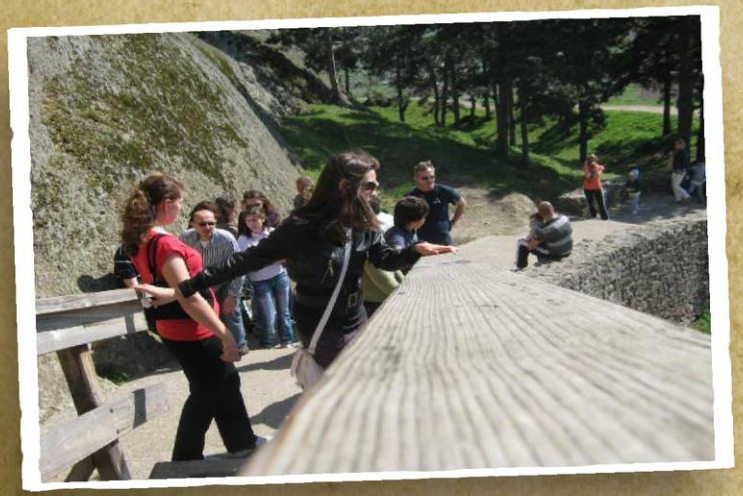

2007 ismét mérföldkő. A Bolyai Tehetséggondozó Gimnázium és Kollégium kémiatanára lettem. Itt sem kellett kétszer mondani valamit, ha kísérletről volt szó. 2008 januárjában sor került a második táborra is. Itt már középiskolások vettek részt tőlünk és más középiskolákból is. Névváltoztatásra még nem került sor, maradt a II. VEGYIBULI. Ekkor viszont már érezni lehetett, hogy mi, Bolyaisok nem csak ezt akarjuk, hanem ettől valami többet.

Ismét elmúlt egy év, 2009 lett. Időközben a szolnoki Curie Alapítvány és iskolánk között szoros együttműködés alakult ki, hiszen diákjaink rendszeresen részt vettek már korábban is a Curie Kémia Emlékversenyen. Az Alapítvány kuratóriumának elnökével folytatott beszélgetés során ő felvetette

annak a lehetőségét, mi lenne, ha a zentai táborban jutalomként részt vennének azok a versenyzők, akik az előző évben az országos versenyen első illetve második helyezést értek el. Öt évfolyam, évfolyamonként két diák és kísérőtanáraik, Magyarország különböző részéről. A Curie Alapítványnak van Sepsiszentgyörgyön is területi központja - így kapcsolódtak be az erdélyi diákok is a tábor munkájába. 2009-ben először láthattuk vendégül Zentán a Nyíregyházi Főiskola Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium nyertes diákjait is, akiket Komáromi István igazgató úr és Kulcsár Katalin kémiatanárnő kísértek el. Ugyanakkor először találkozhattam Zentán baróti kollégákkal, diákokkal is.

A nyíregyháziakkal megalapoztuk a barátságot, és a zentai diákok is bekapcsolódtak a nyíregyházi rendezvényekbe. Közös projekt keretein belül a zentai diákok eljutottak Nyíregyházára, ahol a vendéglátó iskolai diákjaival együtt bemutatták, előadták kutatási eredményeiket, illetve megismerhették Nyíregyházának és környékének szépségeit, osztálykiránduláson vettek részt. **Közös projekten is dolgoznak a két iskola diákjai. A közelmúltban k**limatológiai, talajtani és limnológiai méréseket végeztek Zentán a helyi Bolyai Tehetséggondozó Gimnázium és a Nyíregyházi Főiskola Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium tanulói, akik a Határtalanul! program keretében érkeztek a Tisza-parti településre.

Nagyon gyümölcsöző a két iskola közötti kapcsolat, közelebbről megismerhetjük egymás mindennapjait, és ami mindennél fontosabb: tartós BARÁTSÁGOK alakultak ki. A két iskola több évre visszatekintő kapcsolata mintaként szolgálhat más intézményeknek is.

Szórád Endre

Természetjárás

Napjaink környezeti problémái, a nem megújuló erőforrások rohamos fogyása, a fajok eltűnése, a globális felmelegedés, az ivóvízkészlet elszennyeződése, a keletkező hulladék növekedése és feldolgozatlansága csak egy tudatos, a problémákat ismerő, és azok megoldásáért tenni tudó emberekből álló társadalomban oldhatók meg vagy küszöbölhetők ki. Az általános iskolában folyó oktató-nevelő munkának fontos feladata az a szemléletformálás, amely képessé tesz a környezeti problémák kezelésére. A környezettudatosságra nevelés tanórán kívüli lehetősége a természetjáró csoport működtetése, amely intézményünkben a „Négy évszak, négy túra" program keretében immár négy éve ad lehetőséget a tanulóknak különböző túrákon való részvételre. A túrák szervezése a pedagógusok lelkesedése, az „Ökoiskola" cím birtokában az iskolavezetés elvárása, illetve a tanulói és szülői igények találkozása nyomán vette kezdetét.

A csoport működésének célja:

- az egészséges életmód, a természetjárás, a rendszeres mozgás és a szabad idő hasznos eltöltése iránti igény kialakítása,
- a természet védelme és a biológiai sokféleség megőrzése, az ember és a természet harmóniájának megőrzése,
- minden korosztály sportos, egészséges életmódra nevelése, a természet megismertetése,
- a turisztikai térképek, turista jelek és szakirodalom megismertetése,
- a közös élmények átélése, közösségformálás.

Megvalósított programok:

Túráink részben évszakokhoz, részben a természet jeles napjaihoz kapcsolódnak. Nagyon népszerűek a mikulás napi túrák („mikulásvonat") és a Föld napjához kapcsolódó ásványgyűjtő kirándulásaink.

A teljesség igénye nélkül, íme, néhány kedvelt úti cél: Hollókő, Telkibánya, Tisza-tó, Poroszló, Hollóháza, Sátoraljaújhely, Sárospatak, Bánkút, Aggtelek, Kőkapu, Füzér, sőt, már Szlovákiába is ellátogattunk.

Hollóháza

Füzér

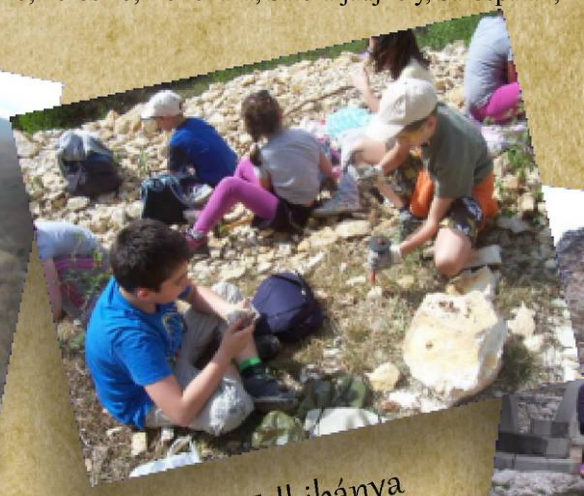

Telkibánya

Diósgyőr

Telkibánya

Hollókő

Lillafüred

Mikulásvonaton

Bánkút

Kőkapu

Füzérradvány

Célunk minél több tanuló és korosztály bevonása a természetjárás rejtelmeibe, mellyel elősegítjük a környezettudatos, környezetkímélő magatartás és életvitel kialakulását, érzékennyé teszünk a környezet állapota iránt, felhívjuk a figyelmet a közvetlen környezet értékeinek megőrzésére, gyarapítására. Szeretnénk elérni, hogy meghatározó legyen a tanulók életmódjában a természet tisztelete, a felelősség vállalása, és mindezt a közös élmény átélése során tanulják meg diákjaink.

Végezetül álljon itt **Seattle törzsfőnök üzenete az utókor számára, melyet nem szabad elfelejtenünk:** *„Meg kell tanítanod a gyermekeidnek, hogy a talaj a lábuk alatt nagyapáink hamva, hogy tiszteljék a Földet. Mondd el gyermekeidnek, hogy a Föld a mi törzsünk életével gazdag. Tanítsd meg a gyermekeidet, ahogy mi tanítjuk gyermekeinknek, hogy a Föld a mi anyánk. Bármi történik a Földdel, a Föld fiaival történik. A Föld nem az emberé, az ember a Földé. Minden dolog összefügg, ahogy a vér összeköti a család tagjait. Az élet szövedékét nem az ember szőtte, csak egy szála annak. Bármit tesz a hálóval, saját magával teszi.”*

Nagyné Mussó Judit

1. a osztály

Osztályfőnök: Béres Mária

Napközis nevelő: Pető Ágnes Krisztina

Bakó Botond, Bélteczki Eszter Ida, Bereczkey Bende Ádám, Dániel Zsanett, Duliczki Dóra, Fejes Dániel, Fejes Kristóf, Ferenczi János, Gál Eszter, Gál Panna, Halász Nándor, Haraszti Vendel, Jung Noémi, Kántor Anett, Karakó Bence Attila, Kerecseny Dóra, Méhész Mátyás, Nagy Dániel, Nagy Jázmin, Natkó Csenge Laura, Ónodi Gábor, Oroszvári Bence, Ragó Zsófia, Rudi Luca Klára, Sallai Réka Eszter, Simon Lóránt, Tomori Lili, Tóth Luca Réka

1.b osztály

Osztályfőnök: Vasvári Gabriella

Napközis nevelő: Pirosné Szikora Edit

Bába Péter, Berencsi Gréta, Boros Kinga Csenge, Elek Jázmin Panna, Gencsi Zsófia, Gyurka Ármin Boldizsár, Halkó Henrik, Herczeg Szonja, Hete Ábel, Hibján Ádám, Kovács, Dorina, Kovács-Forgony Vince, Kusnyerik Gergely, Madura János Lóránt, Molnár Dorina, Nácsa Milán, Nagy Boglárka, Nagy Kristóf, Nyíri Eszter, Pápa Kornél, Perger Zsolt, Pistai Flóra Zita, Szabó Szilárd, Szabolcsi Szabolcs Vencel, Szendrei Luca, Szőnyi Eszter, Yaacov Lian. Zsigó Krisztián

1.c osztály

Osztályfőnök: Rimócziné Barátfalvi Ágnes

Napközis nevelő: Léhi Zsóka

Ágoston Emma, Bacskai Linett Bianka, Battyányi Zsuzsa, Binda Áron Miklós, Bogár Péter, Czipó Levente, Dobránszky Kristóf Sándor, Dorogi Levente, Hreskó Hanna Rea, Huray Molli, Kerezsi Réka, Kicsák Kíra, Kiss Szonja, Kovács Romina, Lakatos Bíborka, Lakatos-Szepesi Dorina, Liskány Panna, Pájer Kristóf, Plavecz Levente, Prekopcsák Erik, Pristyák Péter, Román Petra, Szováti Dorka, Sztojka Máté, Tóth Gerda, Tuza Boglárka, Varga Samu Zoltán, Vitál Bianka

1.d osztály

Osztályfőnök: Huncsikné Karajsz Györgyi

Balogh Kiara Angelina, Becánics Attila, Bora Eszter, Erdei Balázs, Hajnal Zsófia, Havasi Gergely, Hornyák Noémi, Koleszár Zsombor, Kontér Jázmin, Maczó Kolos Vince, Mosolygó Anna, Oláh Sebestyén, Pankotai Attila, Pátrovics Lara, Szabó Gergő, Szabó Máté, Szabó Zsombor, Tolnai Dániel, Tóth Dorka, Varga Soma, Végh Gábor, Vidoven Máté

2.a osztály

Osztályfőnök: Kovácsné Kiss Erzsébet

Napközis nevelő: Nagy Mariann

Asztalos Botond, Asztalos Jázmin, Benyusz Lilianna, Biró Johanna Eszter, Bogár Dóra, Buhály Csenge, Dankó Botond, Daskó Bende Balázs, Décsi Domokos, Domina Sára, Ficze Liliána, Hajdu Kenéz, Kerezsi Kolos, Kovács Noel Olivér, Kováts Boglárka, Kulimár Zsófi, Márczi Dániel Imre, Marsalkó Botond Pál, Molnár Csilla Bíborka, Mózer Kristóf, Murnyák Virág Emese, Nyesti Írisz, Nyiscsák Hajnalka, Pazonyi Dániel, Radóczi János Barnabás, Sütő Áron, Szabó Adél, Szeder Bálint, Tolnai Janka, Váreczki Dorina, Varga Adrienn, Végső Bálint

2.b osztály

Osztályfőnök: Pető Ágnes Krisztina

Napközis nevelő: Farkas Attiláné

Balogh Szilárd, Barna Barbara, Batta Dominik Kende, Bélteczki Réka, Berencsi Kíra, Czegle - Szász Marcell, Danka Zsombor, Fodor Lili Eszter, Gazsi Blanka, Gyöngy Ákos, Györfi Nelli, Helli Hanna, Herczegh Boglárka, Hetényi Domonkos, Kiss Noémi, Korcsmáros Rudolf, Kórus Gréta, Madai Fanni, Makár István Alex, Mogyorósi Nikolett, Nagy Marcell Zoltán, Papp Brúnó György, Papp Dorina Gréta, Pecsora Amira Lara, Péter Dominik, Petróczy Áron, Szabó Hanna Mira, Szikora Áron István, Telekfi Gergő Mihály, Tóth Petra, Vári Panna, Vincellér Anton, Zolnai Ádám András

2.c osztály

Osztályfőnök: Harcsa Irén

Napközis nevelő: Séra Ildikó

Deák Eszter, Domonics Levente, Farkas Ágnes, Farkas Márta, Gurbán Dóra Anna, Ignácz Bereniké, Juhász Szonja, Kassai Lotti, Kegye Anna Anasztázia, Kósa Levente, Krjucskov Valentin Szerhijovics, Lajtos Hanna, Lakó Virág, Lamos Máté, Lisóczki Máté József, Nagy Bence, Nagy Petra, Nagy Petra (2), Páy Anna Júlia, Pázmán Kamilla, Pazonyi Balázs, Plavecz János Örs, Róka Máté, Rudi Péter, Séra Viktória, Serényi Jázmin, SzabóEszter, Talpas Barbara, Talpas Boglárka, Tóth Kristóf, Virág Ákos

2. d osztály

Osztályfőnök:Natkóné Vojtó Laura

Ádámszki Milán István, Aros Annamária Csenge, Auksz Fanni , Barna Bianka Dorottya, Boros Panna, Czakó Soma, Cseszlár Attila, Gurály Tamás, Halkó Rudolf, Hegedüs Hanna, Jenei Ádám, Juhász Áron, Juhász Bence, Kazsuk Hanna, Kiss Bálint, Madura Levente Balázs, Magyar Zsombor, Mohácsi Janka, Panyeczky Panna, Piros Regina, Pokoracki Nóra, Popovics Luca, Radványi Lilien, Rontó Milán Rudolf, Szilágyi Dóra Panna, Takács Tamás, Tóth Lilla, Tóth Márk Barnabás, Vadas Vince, Zajácz Ákos

3.a osztály

Osztályfőnök: Bere Andrea

Napközis nevelő: Bodnárné Csáki Judit

Babicz Barbara, Baranyi Boglárka, Cselószki Ákos, Gál Nóra, Gelsi Zsófia, Gulyás Gréta, Halász Panna, Hornyák Petra, Jármy Tamás, Jármy Zsófia, Juhász Vajk Marcell, Karaffa Máté, Kerekes Kitti, Kórus Dóra, Kovács Hanna Zsófia, Kovács Kincső Tímea, Lévai Zsombor György, Lukács Bence Péter, Marosvölgyi Jázmin, Noviczki Sára Csilla, Nyiscsák Eszter, Pálóczi Panna, Péczeli Eszter, Peják Panka, Révész Levente, Sárosi Kíra, Simkovics Zita Sa-rolta, Szabó Nikoletta Panna, Szép Sára, Szepesi Gréta Panna, Tanyik Hanna Aténa, Tóth Barnabás, Végh Viktória Luca

3. b osztály

Osztályfőnök: Dr. Pethőné Zatureczky Tünde

Napközis nevelő: Benkő Imréné

Alagi Panni, Bacskai Laura Hanna, Bakó Dániel, Bodnár Balázs, Csépke Donát, Dajka Marcell, Fekete Fanni, Fenyvesvölgyi Boglárka, Gresó Péter, Hajnal Csenge, Hrubóczki Bence, Kiss Kornél, Kozma Károly, Kristóf Péter Kristóf, Maczó Menta Sára, Mikó Gábor, Papp Kristóf Lukács, Petraskó Levente, Polányi Boglárka, Pongó-Dankai Dominik, Popovics Gergő, Popovics Mirella, Pálur Miklós, Pásztor Patrik, Rafaez Krisztina, Szabó Levente, Szakáts Krisztina, Szopkó Vince, Szováti Réka, Székely Laura, Szűcs Zsófia, Trencsényi Máté, Tóth Hédi, Újvári Tibor, Váczi Eszter

3. c osztály

Osztályfőnök: Bán Piroska

Napközis nevelő: Árva Monika

Bakosi Mihály, Balog Csongor, Bihari Szabolcs Gábor, Búti Barnabás, Chován Anna Napsugár, Csekő Kincső, Demeter Péter, Dorogi Zsolt, Gavola Bence, Grexa Bianka, Groncsák Anna, Gyuris Kornél, Hajnal Máté Ákos, Huncsik Zalán, Huray Lili, Kalinin Patrik, Kazsuk Csenge, Major Gergő, Nádasdi Panna, Németh Dorottya, Novák Lili, Oláh Vendel, Páll Roland, Pelle Levente, Rimóczy Balázs, Rohács Fruzsina, Salamon Bálint, Székely Zsófia, Tóth Anna, Tóth Dorina, Tóth Luca, Türk Petra, Varga Panna, Varga Viktória, Vinczicki Eszter Boglárka

3. d osztály

Osztályfőnök: Sinkáné Papp Mária

Napközis nevelő: Kósa Zsuzsanna

Bacsó Dániel, Balogh Marcell, Barna Lénárd, Ernyes Gergely, Estók Dániel, Jánócsik Hanna, Kerecseny Milán, Kerülő Kada Márk, Kisari Martin, Kiss-Juhász Levente, Kóródi István Bence, Kovács László, Kovács Levente, Kranyik Kamilla, Krizsanovszki Anna, Kupás Ozul, Lucsánszki Pál, Megellai Emese, Molnár Dávid, Novák Róbert, Oláh Panna, Őze Laura, Pancsusák Kincső, Papp Norbert, Pistai Miklós Zalán, Polyák Dominik Ádám, Rácz Dóra, Seregi Dániel Barnabás, Szabó Mariann, Szakács Vince, Tarpai Zsófia, Vadas Zsuzsanna, Varga Attila Botond, Veres Bálint, Vitéz Panna

4. a osztály

Osztályfőnök: Kéninger Henrietta

Napközis nevelő: Czirba Rita

Antal Máté Ferenc, Bán Tivadar, Bariviera Zsófia Mária, Benyusz Máté, Drenyovszki Tamás, Garai Virág, Harsányi Lili, Harsányi Z sófia, Horváth Hanga Emese, Juhász Flóra Viktória, Káldi Száva Zsófia, Kapta Sára Rebeka, Kiss Emília, Kiss Fanni, Méhész Mihály, Mendler Réka Nóra, Mező Dorottya, Mirkó Amelita, Nagy Janka, Nagy Zsanett, Nielsen Emil Levente, Pristyák István, Radóczi Léna, Szabó Janka Flóra, Szabó Zita Sára, Szalacsi Balázs, Tolnai Viktória, Zádor Kíra

4. b osztály

Osztályfőnök: Fábiánné Puskás Erika

Árokszállási Réka, Bába Fanni, Bakosi Benjámin, Berecz András, Bihari Boglárka Janka, Cseszlár Alexandra, Danka Marcell János, Falcsik Dóra, Fodor Menta Dorka, Gál Hanna, Gál Marcell, Gyurka Réka Zsanna, Herczeg Zsófia, Imrő Barbara, Kaponyás Anna, Kaszai Kristóf, Kocsis Leonidász Lajos, Korsoveczki Laura, Kovács Gergő, Kozsla Kiara, Mogyorósi Lilla, Nagy Bence Zoltán, Nagy Gergő Máté, Oláh Gréta, Piros Vivien, Sipos Péter, Szikszai Éva, Vitál Laura

4.c osztály

Osztályfőnök: Kondorosi Gitta

Napközis nevelő: Telepóczkiné Berecz Anikó

Barna Nelli, Binda Benedek József, Csizmarik Noémi, Czipó Noémi, Deák Balázs, Domonics Gergő, Durucz Noémi, Ecsedi Noémi, Elek Zsófia, Gnándt Bálint, Gurbán Ákos, Gyurkovics Kinga, Homonyik Dorka, Kalderák Áron, Kiss Gergely, Kőhegyi Fanni, Krjucskov Iván Szerhijovics, Liskány Gréta, Mátyás Eszter, Nagy Kamilla, Páll Anna, Pelle György, Róka Eszter Lili, Sallai Panni, Sarkadi Lili Emma, Soltész Anna Szinta, Somogyi Anna Zsófia, Szabó Benedek, Szabó Gábor, Szórád Vivien, Talpas Máté, Vajsz Emese Vanda

4.d osztály

Osztályfőnök: Lakatos Marianna

Csépke Szinta, Dankó Anna, Docsa Bence, Dudás Kristóf, Faggyas Dóra, Győri Netta Zsanett, Hibján Máté, Jakab Roland, Kazsuk Botond, Képes Réka, Kohán Zsolt Milán, Kópis Levente, László Bence Tamás, Márton Éva, Mikulás Milán Marcell, Orosi Bálint Gábor, Radvánszki Petra, Ragó Ádám, Számilik Maxim , Szendrei Hanna, Szendrei Máté, Szilágyi Attila, Teschmayer Balázs, Vámos Barnabás, Vasvári Zoltán

5.a osztály

Osztályfőnök: Airault-Uri Andrea

Antalóczy Nóra Lili, Bakosi Kitti, Bodnár Lilla, Czabán Áron, Csűri Olívia, Dankó Bálint Dárius, Dankó Márkó Tamás, Faur Noémi, Gazsi Luca, Gergely Balázs, Györfi Zsófia, Haraszti Patrícia, Helli Milán, Helmeczi Tímea, Hrubóczki Anett, Juhász Eszter, Magera Dóra, Molnár Enikő, Nagy Noémi, Oláh Ninett, Orosz Márton Miklós, Papp Bálint, Pásztor Panna, Páy Tamás Gábor, Prekopcsák Fruzsina, Rácz Eszter, Rátkai Lili, Rohács Olivér, Szanyi Tamás, Szegedi Sára, Szenti Mátyás, Szepesi Dorina Kata, Thuróczy Kristóf, Tóbiás Boglárka, Török Ninetta, Vad Virág Marica, Vajkó Zsófia, Vári Zsófia

5. b osztály

Osztályfőnök: Zentai Tünde

Barathy Marcell, Benyusz Panna, Berecz Liza, Bretka Dorina, Dobos Lili Virág, Együd Eszter, Ficze Levente László, Friss Aliz, Gresó Réka, Hagymásy Kinga, Imre Barnabás, Jenei Petra, Kovács Kíra, Lippai Virág Barbara, Lukács Panna Réka, Marosvölgyi Virág, Mezei Gréta Flóra, Mitercsák Enikő, Mitercsák Eszter, Nanszák Ákos, Németh Zsófia, Noviczki Eszter, Oláh Péter Bendegúz, Orosz Róbert, Páll Norbert, Pásztor Vivien, Révész Regina, Rudi Zsófia Gréta, Seres Boglárka, Szabó Panna, Szabó Vivien Olgica, Tőkés Levente, Tóth Bence, Tóth Tamás Dominik, Vámos Bence, Vass Réka

5. c osztály

Osztályfőnök: Filetóth Regina

Esze Benjámin, Hádinger István Márk, Hatházi Ádám, Homonyik Nikoletta Noémi, Kajus Klementina, Lakatos Jázmin, Lányi Barbara, Lebujos Imre, Lencsés Gábor, Lengyel Orsolya, Márkus Nadin, Molnár Csaba, Mosolygó Máté, Petraskó Dóra, Plósz Dániel, Priksz Csanád Máté, Sztankó-Sztojkó Máté, Szücs Dávid Csaba, Tamáska Dániel, Treczkó Dominik Nándor, Vágó Nikolett, Virág Milán, Závaczki Bence

5. d osztály

Osztályfőnök: Bereczky- Magyar Katalin

Antal Márton, Babicz Ágoston, Barna Letícia, Berényi Gergely Zsolt, Borsodi Noémi, Czegle Attila, Czegle Péter, Dobos Ádám Donát, Farkas Kitti, Fucsku Virág Fruzsina, Gavola Bálint, Hrenkó Hanna, Kerekes Lívia, Kisari Patrik, Kristóf Lilla, Lipkovics Tamás, Mócsán Diána Csenge, Morgósi Ágnes, Mudri Mátyás Boldizsár, Nagy Abigél Őszike, Nagy Henrietta, Nagy Noel Attila, Páll Lilien Vivien, Tomasószki Tamara, Urbin Letícia, Váradi Máté, Virág Ákos, Zsurki Dorina

6. a osztály

Osztályfőnök: Molnár Ildikó

Bankus Laura, Barna Kristóf Bendegúz, Bélteczki Jázmin, Csizmarik Dániel, Hajas Zoltán, Illés Dóra, Kazsuk Balázs, Kecskeméti Áron, Kiss Dóra Vivien, Lakatos Levente, Lamos Balázs, Lévai Alexandra, Márkus Panna, Márton Lajos, Miló Richard János, Morauszky Anna, Nagy Márk Zsigmond, Oláh Zsófia, Palkovics Kamilla, Péter Zsófia, Stremler Gréta, Szabó-Artim Zétény, Szakács Hanna, Szilágyi Bianka Barbara, Takács Dorka Taylor Hanna Zsófia, Tóth Boglárka, Varga Kata Szilvia, Vass Lívia Réka

6. b osztály

Osztályfőnök: Molnár Júlia

Asztalos Dominika, Barkaszi Bálint, Borók Panna, Estók Zsófia, Fábián Dóra, Garai Balázs,Gyurkovics Réka, Hatházi Zsolt, Hegedüs Tímea, Jurth Amelita, Kedves Iván, Kerényi Áron, Kerülő Mia, Kigyósi Kende, Kósa László, Kovács Boglárka, Kőhegyi Nelli, Krizsanovszki Ádám, Lajtos Luca, Lengyel Alex, Mendler Zoltán, Nemes Péter, Olariu Jennifer, Pecsenye Marcell, Salamon Eszter, Simkovics Zekő, Szalma Lenke, Szumutku Rebeka, Takács Gábor, Teschmayer Loránd, Toronyi Réka, Ványi Kinga, Vass Norbert, Zelei Ádám

6. c osztály

Osztályfőnök: Varga Zsolt

Árokszállási Zalán, Bihari Gergő Bence, Buczó Kristóf, Bogár Péter, Czinege Anna Dóra, Gégény Balázs, Grünstein Tamás, Hetényi Zsombor, Kerezsi Marcell Zoltán, Kiss Roland, Kovács Miklós, Kovács Péter, Kozák Helga, Major Áron, Márton Dániel Márk, Mencsik Levente, Oroszi Lili, Péntek Milán, Ptak Bence Soma, Rimóczy Máté László, Studnicka Lilla, Teski Dominik, Tikász Ádám, Tolnai Eszter Rita, Tuza Marcell, Túróczy Ádám, Zsurki Dominik

6. d osztály

Osztályfőnök: Duliczki Tamás

Antal Sára, Bakó Natália, Bálint Fanni, Balogh Jázmin Brigitta, Bán Tamara, Bekő Péter, Bojti Viktória Csilla, Csorba Kincső, Dinó Ákos, Farkas Anna, Farkas Gréta, Gábor Anett, Györki Lilla, Kelemen Alexa, Kiss Viktória Gizella, Klenovszky Ákos, Krasznai Kende, Liszkai Elek, Mikita Lóránt, Mudri Ferenc Patrik, Nagy Karolina Enikő, Patlah Marcell Máté, Rontó Vanessza Vivien

7. a osztály

Osztályfőnök: Nagyné Mussó Judit

Barathy Lilla, Bárdos Marcell, Bélteki Donát, Dudás Dalma, Faggyas Eszter, Greksza Cintia Jenni, Herman Fanni, Hudák Lilla, Jármy Éva, Karaffa Lili, Karakó Bálint, Karakó Dorina, Kerezsi Blanka, Lakatos Fanni, Mácsai Réka Maja, Mátyás Dorina, Medvinszkij Mihael, Molnár Zoltán, Nagy Zsófia, Páll Napsugár, Panyeczky Máté, Sass Flóra, Soós Csenge, Starosta Dávid, Szabó Kevin, Szláma Flóra Anna, Thuróczy Áron, Vámos Kriszta, Végh Laura

7.b osztály

Osztályfőnök: Spákné Paráda Andrea

Barilló Imola, Bencze Béni, Bíró Petra, Bodnár Beáta, Debreceni Zsófia, Dobránszki Panni, Dobró Lili, Gurbán Bálint, Hadházi Orsolya, Héczey Maja, Kalmár Donát, Kruták István, Lászlófi Dorottya, Madura Máté, Major Fanni, Mencsik Virág, Mészáros Dorina, Metzner Fanni, Nagy Milán, Papp Kitti, Pucsok Tünde, Ruszka Martin, Sitku Erik, Tóth Boglárka, Tóth Hanna, Urbin Dóra, Závaczki Bálint

7.c osztály

Osztályfőnök: Dancsiskóné Bakos Katalin

Berki Réka, Coversan Dóra, Demeter Balázs,Erős Vivien, Fehér Liza, Gabulya Fruzsina, Galambos Dóra, Hreskó Tímea, Huncsik Ákos, Juhász Eszter, Kanyuk Nikoletta, Kerekes Eszter, Korpai Tamás, Kozma Judit, Krajcsovicz Luca, Maklári Bálint, Molnár Kristóf, Sipos Marcell, Spák Csanád, Szakács Bence, Tisza Károly, Tóth Panna, Tulipán Laura, Ugyan Bettina, Varga Csaba, Zádor Zoárd

7. d osztály

Osztályfőnök: Chrien Gábor

Bakk Levente Attila, Béni Vivien, Bodnár Vivien, Boruzs Richárd, Buszlai Daniella, Dadi Lajos, Deák Máté, Erdős Imre, Hrenkó Norbert, Juhász Panna Viktória, Kalderás Bence Benjámin, Marosi Kíra, Molnár Máté, Perecsi Márton, Rátiu Rajmund, Révész Anikó Dóra, Szakál Dominik, Szilvási Ádám Ruben, Tóth Kinga, Tóth Petra, Tóth Péter Levente, Ungi Marcell Mátyás, Veres Szilvia

7. e osztály

Osztályfőnök: Dr. Reszler Gáborné

Berecz Gréta,Cziránku Bernadett, Erdei József Dávid, Fucsovics Ivett, Harsányi Nikolett, Huczmann Jázmin, Kiss Viktor, Lévai Marcell István, Machnyik Nikoletta, Madai Kristóf, Molnár Enikő, Mudri Balázs Bernadett, Nagy Boglárka, Oláh György, Papp Gábor, Petró Péter Pál, Pivnyik Inez Virág, Seres Andor Áron, Seres Dániel József, Székely Máté Bence, Szekeres Dávid, Szendrei Simon Péter, Tamás Dániel István, Ványi Virág, Vetési Szabolcs

8. a osztály

Osztályfőnök: Tóthné Papp Beáta

Balog Máté, Czabán Csaba, Dantesz Péter, Debróczki Noémi, Dobai Diána, Durucz Dorottya, Ferku Bence Péter, Hamza Zsolt, Hompoth Márkó Zsolt, Horváth Dominik, Kiss Levente István, Kovács Kamilla Liliána, Kranyik Nándor, Kromplák Regina, Laczják Zsombor, Lakatos Péter, Márkus Bence, Nagy Gyula, Pethő Kincső Boglárka, Petrényi Ákos, Podlovics Ágota, Podoveczky Dávid, Polyák István Patrik, Répási Marcell, Sebők Eszter, Szabó Zsuzsanna, Szalacsi Fanni,Tikász Klaudia, Tőkés Ádám, Tóth Bianka Klaudia, Tóth Zoltán, Vitál Dániel

8. b osztály

Osztályfőnök: Tóth Tamás

Barnucz Natália, Bimba Martina, Csekő Dániel, Csiki Vanda Réka, Farkas Dóra, Hajdu Bence Ferenc, Havasi Panna, Hornyák Gergő, Huncsik Száva, Kalakai Zsolt, Kecskés Áron, Kecskés Előd, Kiss Dorottya, Kovács Balázs, Kulcsár Kristóf, Lázár Richárd, Major Gábor, Mihalik Gábor András, Nagy Levente, Nagy Zsanett, Nanszák Nóra, Simon Sára, Szécsi Dóra, Szilágyi Dániel, Szilágyi Gábor, Szilágyi Gergő, Tapia-Soto Cristina Victoria, Téglási Ákos József, Tóth Gergely Miklós, Vecsei István Antal, Verbiás Alexandra

8.c osztály

Osztályfőnök: Dr. Dobány Zoltánné

Balogh Szabolcs, Berecz Zsolt, Boros Mihály Bence, Hegyes Virág, Horváth Gergő Bence, Imre Gábor, Jeles Huba, Kerekes Dániel, Kiss Enikő, Kósa Tibor József, Láda Miklós, Lengyel Eszter, Lengyel Fruzsina, Markovics Bianka, Minya Máté, Nyistyák Elizabet, Palicz András, Patlah Bence, Petruska Enikő, Sipos Kornél, Szabó Dávid, Szabó Réka, Varga Ákos

8. *d* osztály

Osztályfőnök: Soltészné Harcsa Gabriella

Bárány Bence, Bemh Krisztina, Domoszlai Dávid, Gáspár Fanni Nikolett, Gáspár Richárd Zsolt, Káté Kristóf, Kiss Balázs Vince, Klár Marcell, Kovács Ákos, Kovács Alexandra, Kubosi Anett Viktória, Marcsek Nikolett, Nagy Norbert Csaba, Olenyik Dóra, Pásztor Krisztián, Paulik Dániel, Szabó Kornél, Szarvas Dorina Laura, Türk Attila, Vadicsku Ádám Patrik, Vajsz Viktória, Varga Patrik

8. *e* osztály

Osztályfőnök: Róka Sándorné

Antal Dominika, Asztalos Máté, Bán Dániel, Bodnár Alex, Buzga Levente, Csernyik Réka, Gyöngyösi Zsombor, Hajdu Rebeka, Hrotkó Renátó, Jámbor Pál, Kiss Dávid, Korpai Nóra, Nemes Bálint, Oroszi István, Pátrovics Petra, Pethe Bernadett, Róka Zita Lilla, Sarkadi Kristóf, Soltész Patrik, Somogyi Attila, Tomasovszki Márk, Vasvári Blanka, Végső Marcell

9. a osztály

Osztályfőnök: Lajtosné Krajnyák Éva

Bánóczi Zsuzsanna, Berencsi Noémi, Budaházi Tamara, Buszlai Szabina Anna, Deák Gabriella Dalma, Dobránszki Linda, Farkas Adrienn, Kéninger Klaudia Bernadett, Kereszti Gabriella, Koroknai Virág, Kovács Vivien, Kun Elemér, Liszkai Ádám, Megyesi Petra, Mikita Noémi, Molnár Kristóf, Orosz Mercédesz Jázmin, Papp Gábor, Podlovics Ádám, Pucsok Attila Márk, Román Evelin Izabell, Somogyi Ádám, Sztankó-Sztojkó Fanni, Tolnai Flórián, Varga Máté, Zhao Misel

9. b osztály

Osztályfőnök: Lajtosné Krajnyák Éva

Bánóczi Zsuzsanna, Berencsi Noémi, Budaházi Tamara, Buszlai Szabina Anna, Deák Gabriella Dalma, Dobránszki Linda, Farkas Adrienn, Kereszti Gabriella, Kéninger Klaudia Bernadett, Koroknai Virág, Kun Elemér, Liszkai Ádám, Megyesi Petra, Mikita Noémi, Molnár Kristóf, Orosz Mercédesz Jázmin, Papp Gábor, Podlovics Ádám, Pucsok Attila Márk, Román Evelin Izabell, Somogyi Ádám, Sztankó-Sztojkó Fanni, Tolnai Flórián, Varga Máté, Zhao Misel, Kovács Vivien

9. c osztály

Osztályfőnök: Ágoston Edina

Beregi Petra, Blaskó Petra, Fazekas Milán János, Fedor Kinga, Fehér Alexandra, Fekésházy Árpád, Hajdu Dóra, Hankóczki Döme, Juhos Gabriella, Katona Izabell, Kiss Rajmund, Mosolygó Viktória, Nagy Brigitta Klaudia, Nagy Gyula, Német Kinga, Oszlánszky Sándor László, Puskás Ágnes, Rácz Martin, Sajben Kíra, Sárosi Petra, Sass Richárd, Sitku Tamás, Soltész Bence, Spisák Boglárka, Stock Bence, Szabó Felícia, Szabolcsi Martin Mihály, Szép Gergely, Szuhánszki Gergely, Tóth Petra, Varga Levente Zoltán, Völfli Dóra Virág, Zentai Janka

10. a osztály

Osztályfőnök: Ficzéné Kovács Zsuzsanna

Ancsák Denissza, Bákány Enikő, Barathy Laura, Barnák Nikolett, Bodnár Dániel, Gégény Panna, Hell Dominik Leon, Homolják Krisztina Margit, Kerényi Nóra Enid, Komáromi Bálint, Kovács Bence, Kovács Botond Zoltán, Lőrincz Krisztina Malakuczi Anna Gréta, Márkus Anett, Misák Emese, Móricz Petra, Nagy Gergő, Pecsora István, Soós Marcell, Soós Petra, Sziráky Lilla Zsuzsanna, Tolnai Flóra Ágnes, Tóth Krisztina, Varga Szabina Kinga, Vígvári Cseperke, Virág Zsófia

10. b osztály

Osztályfőnök: Vas György

Balogh Máté, Bodnár Boglárka, Dancsiskó Balázs Tibor, Dömötör Gréta, Felföldi Laura,Gagyi Klaudia, Garai Dorián, Hegyes Gergő, Hornyák Bence, Jónás Eszter, Juhász Kristóf Előd, Konkoly Gyöngyi Dalma, Konkoly Petra Zsuzsanna, Kovács Bence, Kurucz Gréta, Lipők Ádám, Naményi Gábor, Páll Dávid, Papp Gábor Richárd, Sándor Marcell, Székely Ákos, Szép Zsófi, Szoboszlai Fanni, Szuperák Barbara, Tőkés Dávid, Ujvári Gergő Attila, Zemanek Hanna

10. c osztály

Osztályfőnök: Subert Ildikó

Anda Patrícia,Balogh Júlia, Biri Balázs, Blaskó Anett, Csernus Mátyás, Csiki Petra Erika, Dankó Miklós Máté, Ferenczi Martin, Forgony Laura Lilla, Gábor Dóra, Gáspár Miklós Dániel, Hajzer Dóra, Hegyes Kinga, Izsoó Eszter, Kiss Alexandra Dóra, Lengyel Gábor, Maczega Márton, Molnár Angelika,Nádasdi Ákos, Nagy Annabella, Nagy Levente Frigyes, Palkovics Brigitta, Pap Dorka Eszter, Péter Anett, Póka Gábor, Prekopcsák Márkó, Szabados Dóra, Szabó Eszter, Szabó Lilla Katinka, Szakács Máté, Takács Bence, Tátrai Csaba Tamás, Tóth Dániel János, Vaskó Csaba

10. d osztály

Osztályfőnök: Horváth Edit

Asztalos Vivien Dalma, Balogh Anett, Biró Patrícia, Czefernek Dorottya, Csatári Jázmin Abigél, Driczku Valéria, Duleba Eszter, Feke Julianna, Forgó Mónika, Héczey Gréta, Jenei Dóra, Kantár Roland, Kóródi Gábor, Kovács Ferenc, Lázár Bence, Mokánszki Barbara, Nagy Balázs, Nagy Boglárka, Németh Tünde, Orha Márk, Roma Márton, Sarkadi Károly Norbert, Szarka Dór, Szászi Mira, Timári Zsuzsa, Ujj Nikoletta, Varga Szilvia

11. a osztály

Osztályfőnök: Nagy József

Csala Zsófia, Csorba Réka, Franczel Zita, Horváth Kíra, Huczman Dalma Blanka, Konzili Dávid, Kovács Ákos, Lovász Dorina Tímea, Nagy Izabell, Nagy Zsaklin, Rudokasz Dávid, Seres Fanni Sára, Soltész Eszter, Szakál Zsanett, Vincze Márton Lajos, Zentai Lili

11. b osztály

Osztályfőnök: Stahorszki Krisztina

Bakó András, Bencze Dina, Bor Vivien, Csaholczi Atilla, Dajka Dominik, Gurbán Tamás, Haga Regina, Kerekréti Gábor, Lengyel Petra, Lengyel Sándor, Palicska Bálint Kornél, Papp Dániel, Papp Eliz, Simkó Panna, Sitku Attila, Baibua Trisukkasem, Tudlik Bence, Varga Noémi Anett

11. c osztály

Osztályfőnök: Dubóczkiné Urbán Erzsébet

Bodnárik Szabolcs, Burik Ádám, Csonka Zsanett Fanni, Koczkás Renáta, Kovács Abigél Anna, Lanter Patrik,Lövei Lejla,Papp László, Princz Bence, Putrás Annamária, Sipos Bence, Szabolcsi Viktória, Szekér Lilla, Tamás Zsolt, Tolnai Tibor Boldizsár, Ujhelyi Dalma, Veszeli Bence Ákos, Molnár Ellie

11. d osztály

Osztályfőnök: Karafa Sándor

Bacskai Gitta, Baka Levente Lajosovics, Barna Renáta, Biri Bence, Botrágyi Valéria, Csercsa Sándor, Deme Tamás, Fekésházy Levente, Gábor Gergő, Gáll Barnabás, Gerják Dorottya, Gincsai Petra, Győri Zsolt Dániel, Gyulai Orsolya, Jakab Mátyás, Jáger János, Jónás Beatrix, Kéninger Tünde, Kirilla Miklós, Makara Noémi Beáta, Maroda János, Molnár Mátyás, Pozsonyi Andrea, Pusztai Gábor, Szilágyi Bálint, Teremi Dániel, Tolnai Ferenc, Trenka Armandó, Udvari Zsófia, Zsiros Réka

12. a osztály

Osztályfőnök: Morauszky Tamás

Ádám Levente, Asztalos Dalma, Bistyei Flóra, Csinyi Zsófia, Dankó Bernadett, Demeter Enikő, Gerhes Miklós, Gerzsenyi Bence, Hajzer Alexandra, Kelenföldi Lívia, Kigyósi Alexandra Imola, Kiss Márk Adrián, Lebujos Márk, Lecza Nikoletta, Májer Péter, Misák Ádám, Pálur Máté, Pásztor Tibor, Pazonyi Dávid, Szulics Viktória, Tóth Ágoston Zoltán, Tutor Dávid

12. b osztály

Osztályfőnök: Endrédiné Márkus Erika

Antalóczy Kristóf, Biri Eszter, Csordás Petra, Iski Fruzsina, Juhász Milán, Kiss Kitti, Kóczon Fanni. Kovács Kinga, Kovács Máté, Kovács Nikolett, Kovács Petra, Ligetfalvi Péter, Maczali Ákos, Malamidesz Kyra, Nagy Péter, Orosz János, Pajkossy Ingrid, Paulik Martina, Schin Regina, Soós Eszter, Sztaroszta Krisztina, Török Zsófi, Vinnai Fanni

12. c osztály

Osztályfőnök: Csorbáné Bánfalvi Márta

Benke Márton, Huszti Tamás, Keresztes Bettina, Kobzos Cintia, Komári Gabriella, Magyar Regina, Miklós Vivien, Nagy Alexandra, Nagy Izabella Kinga, Néző Mercédesz, Pazár Alex, Pazár Bence, Pál Attila Antal, Pethe Viktor István, Péter Eszter, Radvánszki Martin, Rácz Eszter, Rácz-Bokri Gréta, Sándor Attila Sándor, Tóth Veronika, Vigh Zsanett, Ying Hui, Zhao Dávid

12.d osztály

Osztályfőnök: Molnár Ágnes

Balogh Ákos Gyula, Bekő Balázs, Bencs Éva, Berecz Vivien, Borbély Barbara, Graholy Dávid, Hegedűs Anikó Lilla, Horváth Renáta, Jakab Eszter, Jasku Bernadett, Kerekes Fanni, Kifor Dániel, Kondor Milán, Marozsán Cintia, Mestyák Eszter, Molnár Anett, Orosz Melinda, Oszlánszky Lilla, Puskás Dániel, Szabó Szilvia, Szakács Barbara, Szegedi Kevin, Szűcs Anikó, Talai Fanni, Varga Boglárka, Vegera Vivien Karolina, Zengővári Zoltán

13. e osztály

Osztályfőnök: Duna Judit Ágnes

Bíró Annamária, Cselószki Nikolett, Csikós Livia Gyöngyi, Duljánszki Ákos József, Fülöp Csilla, Gergely Fruzsina, Hegedüs Jenifer Zsuzsanna, Hollósy Viktória, Hudák Zsanett, Kakuk Ádám, Kalydi Szabolcs, Kántor Noémi, Magera Viktória, Mohácsi-Kakuk Dániel Előd, Nagy Eszter, Petics László, Puskás Zsófia, Takács Zoltán, Ungvári Emese, Ur Evelin, Urr Fanni, Üveges Tamara, Varga Benjámin

EUROPA

2010/06/30

Főszerkesztő:
Dr. Komáromi István
Dobos Zoltánné

Írták:
Bodnárné Csáki Judit, Cseh Sándorné, Dobos Zoltánné,
Dr. Barabás Gyuláné, Dr. Komáromi István, Dr. Pethőné Zatureczky Tünde,
Dr. Szabó Géza, Duna Judit Ágnes, Fábiánné Puskás Erika,
Ficzéné Kovács Zsuzsanna, Futaky Lászlóné, Hargitay Józsefné,
Jenei Andrea, Kis Szabolcs, Máté Jánosné,
Róka Sándorné, Sarka Lajos, Sinkáné Papp Mária,
Szigethy Eszter, Szórád Endre,
Urbán Teréz, Varecza Viktória, Zentai Tünde

Lektor:
Molnár Júlia
Karafa Sándor

Borítóterv és grafika:
Chrien Gábor

Felelős kiadó:
Dr. Komáromi István